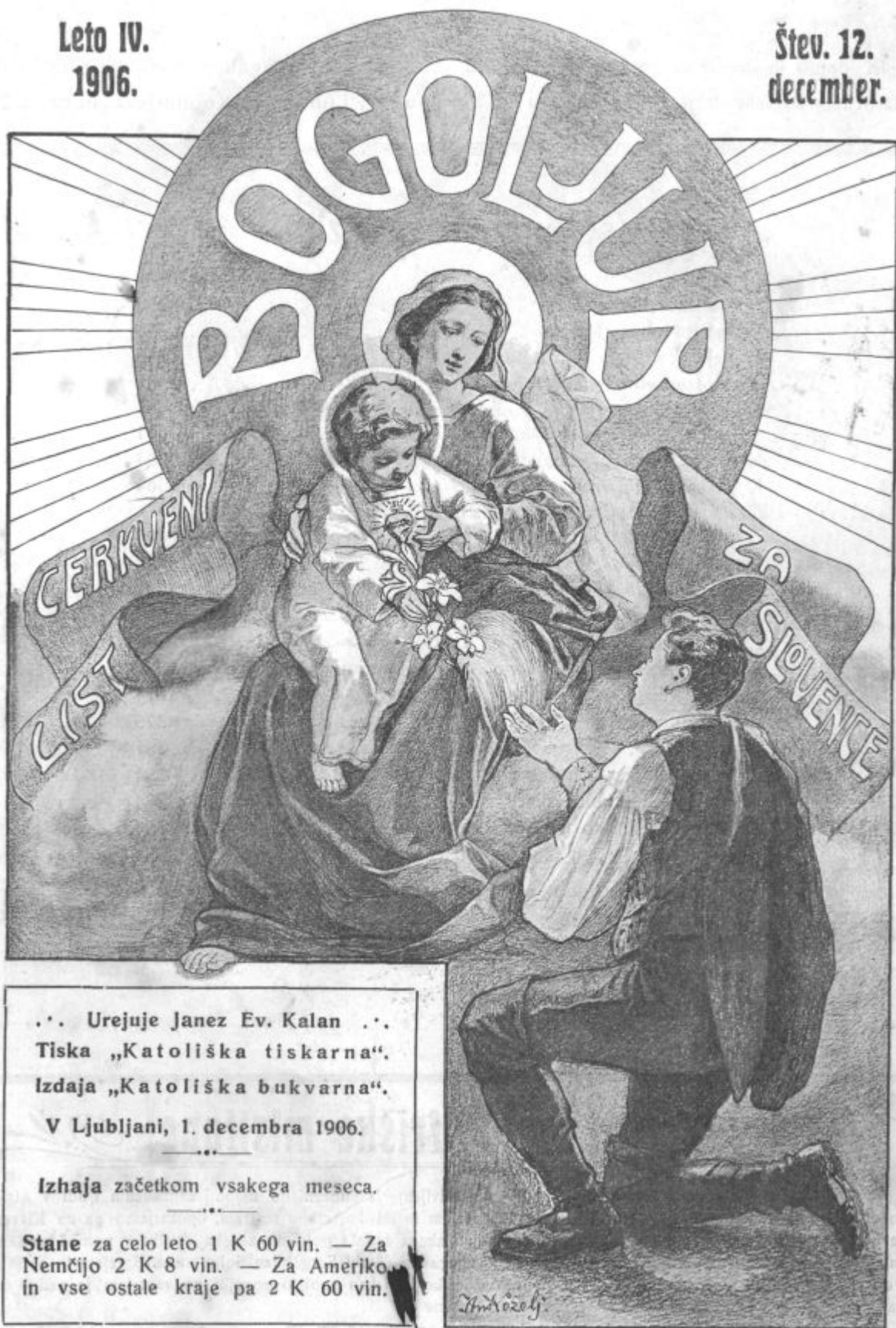

Leto IV.
1906.

Štev. 12.
december.

... Urejuje Janez Ev. Kalan ...
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.
V Ljubljani, 1. decembra 1906.

Izhaja začetkom vsakega meseca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za
Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko
in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

Andželj

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko.)
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Vsebina XII. zvezka:

	Stran
Apostolsko delo	353
V božični noči. (Pesem)	355
Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	356
Srce Jezusovo se ne da zasramovati	361
Sedeminštrideseto letno poročilo bratovščine presv. Rešnjega Telesa za ljubljansko škofijo 1906	361
Najslajša zavest. (Pesem)	364
K Jezusu po Mariji!	364
Cvetlica hvaležnosti položena na oltar Brezmadežni – od nekdanj izgubljenega sina	366
Opomin iz onega sveta	368
Ali bi storil za 100.000 frankov?	369
Molitev za razširjanje vsakdanjega svetega obhajila	369
Za naše fante	370
Sonetni venček v zahvalni dar milemu nebeškemu Pastirju (Pesem)	371
Slovenski misijonar	374
Razgled po Cerkvi	375
Drobtine	381
Odpustki meseca decembra 1906	384
V molitev se priporočajo	384
Zahvale za uslišano molitev	384
Darovi	384

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonarskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata 16.

Apostolsko delo.

(Dalje. — Marijini družabniki, to-le gotovo berite!)

Slišali ste tri glavne načine apostolskega delovanja: doma, med rojaki razširjati dobro berilo, zatirati pa pijančevanje, po dalinem tujem svetu pa pomagati spreobračati nevernike. Ne pozabite tega nikoli, kateri imate kaj gorečnosti, in skušajte po svoji najboljši moči tudi vi deležni postati enega ali drugega ali pa vse trojnega apostolstva!

Poidimo pa dalje! Kje se more vaša apostolska gorečnost še kaj izkazati, kje je še kako polje apostolskega delovanja? — Kakor rečeno: vse se ne more našteti, kjer človek lahko svojo vnemo pokaže; razne razmere prinesejo razne prilike, in kdor ima apostolskega duha, vsako tako priliko porabi z veseljem. — Tele reči naj so vam pa še izrečno priporočene:

1. Spreobračati grešnike. To je eno najbolj navadnih pa tudi najpotrebnejših apostolskih del. In tega dela tudi ne bo nikoli zmanjkalo, ker nikoli ne bo zmanjkalo grešnikov na svetu; k temu ima vsak kolikor toliko priložnosti. Nagovarjati grešnike in jim pomagati, da začno zopet v cerkev hoditi, k pridigi, zlasti k spovedi, da se udeležijo misijona, da opuste grešne navade: grešno znanje, slabo družčino, sovraštvo, pijančevanje, preklinjevanje itd. itd. In sicer najprej domače (starše, če so potrebni, brate in sestre), potem po potrebi sorodnike, sode in znance. — En tak zgled je prinesel

»Bogoljub« v predzadnji številki »Spreobrnila ga je«. Če se ga ne spominjate, preberite ga še enkrat, in posnemajte ga, kolikor imate potrebo in priložnosti.

2. Mlačne spodbujati k gorečnosti. »O da bi bil mrzel ali gorak! Ker si pa mlačen, te bom izpljunil iz svojih ust!« Ostre beseda našega Odrešenika! In mlačnosti je toliko med kristjani! Gorečemu človeku je kar težko, da se neskončno svetemu Gospodu tako mrzlo služi; on bi rad vse vnel in užgal za dobro.

3. Dobro utrjevati in jih vnemati k še večji gorečnosti. Kdor je goreč, ne bo rekel nikoli: dosti je; vedno mu je še premalo, vedno bo hrepenel še višje. Sam s seboj ni nikdar zadovoljen in zadovoljen ni s tem, kakor se Bog časti. »O da bi Te vsi poznali, da bi Te vsi ljubili!« to so želje, to vzdihni njegovega srca. Toda on ne vzdihuje samo, on tudi stori, kar je v njegovi moči. — Posebno pri Marijini družbi je to dolžnost družabnikov. Zato je pa ravno družba, da drug drugega podpirajo in vnemajo za dobro. Najprej je to dolžnost predstojništva, potem pa tudi vseh udov.

4. Otroke podučevati in vzgajati, posebno če nimajo nikogar, ki bi se zanje zavzel, ali pa jih poklicani vzgojitelji, starši in drugi preveč zanemarjajo. To je zopet eno posebno imenitnih dobrih del. Nekateri svetniki in sveti možje (sv. Jožef Ka-

lasancij, sv. Hieronim Emilijan, Don Bosko in drugi) so si izbrali to za poklic svojega življenja. Tudi zdaj je to še poklic mnogih, zlasti ženskih redov. — Navadnemu človeku v naših okoliščinah ne bo mogoče cele trume otrok vzgajati; pa skrbeti le za enega, dva otroka, bo že veliko delo pred Bogom.

5. Verskim družbam in krščanskim društvom novih udov pridobivati ter pri njih sodelovati. Verske, zlasti Marijine družbe in krščanska društva imajo namen, krščansko zavest, izobrazbo, krščansko življenje in pobožnost zlasti med mladino gojiti in pospeševati, mlade ljudi na dobri poti ohraniti. Zato je gotovo dobro delo, mlade ljudi k takim družbam in društvom privajati. Posebno Marijini družabniki so dolžni šoli odrasle — zlasti fantiče — nagovarjati, naj se vpišejo. Pri društvih brezplačno opravljati kak posel (tajnika, blagajnika, knjižničarja), pomagati pri vodstvu »Čebelice«, gospodarskih društev in vsega, kar služi splošnemu blagru, vse spada pod to poglavje.

6. Slabe razvade odpravljati in lepe navade vpeljavati. Razvad in lepih navad je toliko, da ni mogoče vseh popisati; o tem bi bilo treba enkrat pisati še posebe. Razvade v (pri) cerkvi so n. pr. postajati pred božjo službo zunaj cerkve, v cerkev zamujati, stati (ko je spredaj dosti prostora) prav tam za durmi, slabo poklekovati, tiho mrmraje moliti itd.; potem so razvade doma v hiši (brez jutranje molitve iti na delo), razvade pri delu (n. pr. po noči proso meti, za malco žganje dajati); razvade ob posebnih prilikah: pri mrličih, pogrebih, porokah, cerkvenem žegnanju itd. itd., kdo more vse naštet! — Take razvade se večinoma ne dajo kar namah odpraviti, časih pa tudi. Kdor le enkrat stori zoper razvado, odkruši vsaj en kamenček od trde skale vkoreninjene razvade. Vsak kdor k temu more pripomoči, naj stori; ne da se preračunati, koliko bo s tem hudega zabranil. Nasprotni naj se vpeljujejo dobre navade (v cerkvi do tal poklekat, zvečer vest izprašati ali vsaj kesanje obuditi in sto in sto drugih).

7. Nabirati milodare za dobre namene: les, ponošeno obleko, knjige, obrabljene marke, denar in drugo — za pogo-relce, reveže, krščanske zavode in naprave, nove cerkve, misijone, sv. očeta itd. Pri tem je treba le paziti: 1. da se nabira res za pravi in potreben namen, 2. da se dela z odobrenjem cerkvene oblasti (vsaj časih, pri večjih rečeh je treba tega odobrenja) in 3. da človek ni toliko nadležen ljudem, da bi jim dobra reč zamrzela.

8. Braniti čast sv. vere in pravice sv. Cerkve, papeža in drugih cerkvenih oblasti. To je v naših časih večkratna potreba; in to tudi stoji posebe v pravilih Marijinih družb. — Delati zoper nakane verskih nasprotnikov (n. pr. nabirati podpise zoper razdružitev zakona itd.); skrbeti za veličastno praznovanje cerkvenih slovesnosti: papeževega jubileja itd. (kresove žgati v čast Jezusovemu Srcu, mlaje staviti, vence plesti).

9. Gojiti cvetice in ž njimi krasiti hišo božjo, kapele in svete podobe. To je lahko pa lepo delo, kot nalašč za kako Marijino hčer! — V sedanjem času cerkve mnogo bolj lepšajo, kakor nekdanj. In to je dobro znamenje. Kjer kaj drže na lepoto hiše božje, ondi je doma gorečnost in pobožnost; kjer vnianost, v kolikor zadeva božjo čast, zanemarjajo, ondi gospoduje mlačnost. — To delo sicer ne meri na boljšanje bližnjega, ampak le na božjo čast; pa tudi to je apostolsko. Saj je vsega stvarstva prvi in glavni namen: čast božja, drugi pa: naše zveličanje. — Če tedaj pojemo: »Cvetice ve, — ki noč in dan cvetite — pred Jezusom, — o trikrat blagor vam!« tedaj blagor tudi tistim, ki te cvetice sadé, gojé, zalivajo in prenašajo pred Jezusa, da ondi namesto nas, ki ne moremo noč in dan pred njim klečati, kakor bi se spodobilo, tedaj namestu nas tam častno službo opravljajo pred Kraljem večnosti in ga časte.

10. Skrbeti za bolnike, da se o pravem času previdijo in dobro za smrt pripravijo, posebno če so domači bolnikovi v tem površni, zanikrni. Bol-

niku iz knjige lepe zglede, molitve in po-božne vzdihljeje naprej brati, jih tolažiti, osr-čevati, k potrpežljivosti, vdanosti nagovar-jati, na večnost opominjati, jim pomagati ke-sanje obuditi itd. — kako hvaležno delo! O telesni pomoči pri bolnikih bo še posebe go-vorjenje.

10. Agitirati pri volitvah za krščanske kandidate. To je politična zadeva, pa je tudi verska zadeva. V politiki se neštetokrat razpravljajo tudi verske, važ-ne verske zadeve in cerkvene pravice (o krščanskem zakonu, verski ali brezverski šoli...). Syeta dolžnost vsakega krščanskega volivca je, dati glas zanesljivo-krščan-skemu kandidatu. Naj je pa že človek sam volivec ali ni, lahko agitira (nagovarja) pri drugih, da volijo prav. Tudi ženske lahko agitirajo, in delajo časih z velikim uspehom.

11. Duše iz vic reševati. To je bilo že omenjeno, pa zaradi popolnosti bodi tukaj še enkrat povedano. Kdor ne more nič drugega storiti, tukaj nima izgovora, da bi

ne mogel. Kot ud občestva svetnikov ima takorekoč vsak kristjan prost dohod v vice, lahko ondi občuje z dušami, jih tolaži, jim miloščino deli, jih prijemlje za roko ter vodi v nebesa. Ali ni to tolažbe in upa polno delo? Ali ne more lahko upati tak, ki se s posebno gorečnostjo posvečuje temu samaritanskemu delu, da bo tudi njemu došla hitra pomoč in preobilno plačilo v nebesih?

Glejte, glejte, kaj se dá dobiti dela, lepega, vabljivega, zaslužnega dela, kdor ga hoče vršiti! Vsak si naj izbere to, kar se njego-vim razmeram najbolj prileže. Nikogar pa ne bodi med vami, če pregledate vse naštete to-čke, ki bi mogel reči, da ne more nič storiti v čast božjo in za blagor bližnjega. Nikogar med vami! Posebno pa vi, Marijini družab-niki — 35.000 vas je samo na Kranjskem! Oj, ko bi imela ta velika armada vsa pra-vega duha, duha apostolstva, duha goreč-nosti — to bi nekaj izdalo, to bi se nekaj poznalo! . . .

(Se bo nadaljevalo prihodnje leto.)

V božični noči.

Od nekdanj rad gledam vas zvezdice zlate,
a lepše kot nekdanj blestite nocoj.
Živahno in mило na nebu migljate,
skrivnost razodeva čarobni vaš sijaj.

Pred tisoč devetsto in šestimi leti
ste zrle na zemljo kot zrete sedaj,
ste gledale čudne prizore na sveti,
ki solzno dolino spreminjajo v raj.

Ste gledale ko je Devica povila,
strmele nad petjem nebeških duhov,
ko so se nebesa na zemljo sklonila
noseč odrešenje vseh zemskih rodov.

Vas ena je modre tja predenj peljala,
ki je kot Mesija prišel iz nebes;
zato je vas vsaka nocoj tako zala
kot bila bi svatba vseh nebnihi teles.

Znanite, krasite ve zvezdice mile
v obletnici vsaki to blaženo noč,
da boste vsa ljudstva spoznati učile
najvišje ljubezni tolažbo in moč!

Br. Gervazij.

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

(Konec.)

Obljube Srca Jezusovega.

8. Blagoslovil bom hiše, kjer se bo častila podoba mojega Srca. Veliko dobrega nam je Gospod obljubil v plačilo pobožnosti in gorečnosti, s katero častimo njegovo Srce. Ena izmed najvažnejših in najbolj tolaživnih je pa obljuba, po kateri se je zavezal, dati vsem hišam, kjer bodo imeli in pobožno častili podobo njegovega Srca, svoj posebni blagoslov. Važna je ta obljuba za vse kristjane, najbolj seveda za one, ki imajo še za druge skrb, za predstojnike, starše, duhovnike in razne vodnike. — Hišo lahko razumemo v trojnem pomenu: pomeniti more naše stanovanje, našo dušo ali domačo župnijsko cerkev.

a) Blagoslovil bom hiše, kjer se bo častila podoba mojega Srca. Dokler je bil Odrješnik na zemlji, je obiskal več hiš: Marija ga je prinesla v hišo tete Elizabete in Janez Krstnik je bil posvečen še preden je bil rojen. Šel je v hišo Petrovo, prijel bolno taščo za roko in mrzlica jo je popustila. Šel je v hišo Jajrovo in obudil mrtvo hčerko. Stopil je v hišo Cahejevo; cestinar se je spreobrnil in bil pripravljen vso krivico poravnati in polovico svojega premoženja med reveže razdeliti. Bil je v hiši Marije in Marte ter obe posvetil v veliki svetnici. Bival je v hišici pri Mariji in Jožefu v Nazaretu. Mati je postala kraljica svetnikov in angelov in mati milosti božje, sv. Jožef je na časti in svetosti kmalu za njo. — Bil je tudi v hišah farizejev. Oni so nanj gledali, kako bi ga vjeli v besedi in spravili v

smrt. — V katerokoli hišo so ga z veseljem in hrepenenjem sprejeli, v tisti je delil z dobrotno, vsemogočno roko svoje milosti. Poslal je svoje učence po svetu in jim naročil: »V katero hišo koli pridete, recite na'popred: Mir bodi ti hiši! In ako je tam otrok miru, bo počival nad njimi vaš mir. — Ozdravljajte bolnike, kateri so ondi, in recite jim: Približalo se vam je božje kraljestvo.« Luk. 10. 6. 2.

Tako je delal Gospod sam in tako je učil ravnati svoje učence, ker je hotel po njih besedi kraljevati v srcih svojih vernikov. — Kraljevo Srce hoče tudi nad nami kraljevati. — Naše revno, priprosto in verno ljudstvo ni njegov sovražnik. Marsikateri pade in zaide; čuti vso svojo slabost, pa vendar še ljubi svojega Jezusa. Vsem grešnikom in vsem dobrim je dana obljuba velike tolažbe. Ker Gospod želi, preskrbi si podobo sv. Srca, vzemi jo v svojo hišo, obesi na steno, kakor bi mu hotel povedati: »Gospod, še sem tvoj, če tudi nevredni grešnik. Vere v tebe še nisem izgubil. Vodi me, vladaj mojo družino.« — Pred to podobo prižgimo malo lučico v znamenje svoje vdanosti in trdnega zaupanja v njegovo pomoč.

»Blagoslovil bom hiše, kjer se bo častila podoba mojega Srca, t. j. na vse hiše in vse potrebe prebivalcev, ki bodo imeli v znamenje in dokaz pobožnosti podobo mojega Srca, hočem imeti odprte svoje oči, varovati jih hudega in blagosloviti njih dela.« Ta prelepa obljuba, katero Gospod očitno tudi izpolnjuje, nam postane popolnoma jasna, če malo bolj pomislimo skrivnostni pomen, ki

ga nam oznanjuje vsaka podoba božjega Srca.

Če bo podoba Srca Jezusovega na steni in jo bodo domači pobožno častili, bo marsikdo pogledal včasih to podobo. — Ko bo gledal podobo, bo začel premišljevati njegov zgled, njegove misli, nazore, utripe Srca, življenje in vse, kar je moralo za nas trpeti. — Zazdelo se mu bo, da sliši prav iz globokine srčne rane tihi in tako mili glas: »Hodi za menoj, živi meni enako!« Ob njegovem zgledu in njegovem Srcu postane tudi naše srce mehko in goreče. Ko ga boš natančno gledal, ti pride na misel, katere namene je imelo pri svojem delu, kaj je hotelo doseči na svetu? Njega cilj in edini namen je bila le čast božja in naše zveličanje. Zato je daroval in trpel vse. — In naš cilj, naši nameni na svetu? — Koliko praznih misli in grešnih želj mi stopa pred oči!... Vse je prazno, razven Jezusa ljubiti in njemu služiti. — Na zemlji ni dosegel bogastva, četudi je imel vsega dosti, ni iskal zaslužka in mirnega, brezskrbnega življenja, ne veljave pri ljudeh. Trdo delo, pomanjkanje vsega potrebnega, ponižanje, sramoto križa in smrt za sovražnike si je izvolil. — Mi pa hočemo biti njegovi učenci, služabniki, prijatelji, apostoli! — Ko gledam to ponižno ranjeno Srce, stopa mi živo vse življenje Jezusovo pred oči in poln žalosti vzdihnem k njemu: »Moj Bog, kje sem še!« —

Ali si morete misliti kaj lepšega, ljubeznivejšega in vzvišenejšega, kakor je Srce Jezusovo s svojo ljubeznijo, mirom in redom, ki ima vse dušne in telesne zmožnosti obrnjene le na čast božjo. To Srce je bilo sprejemljivo za vse dobro in lepo. — Če bo krščanska družina večkrat njegov zgled premišljevala in s pobožnostjo zrla na podobo presv. Srca, bo živela v njegovem duhu, v strahu božjem in zvestem izpolnjevanju dolžnosti. Tako bo postala vredna prejemati še večje milosti od njega, ki nam jih je zagotovil. —

Na to Srce se bo ozrl oče, gospodar v žalostnih in veselih dneh. »Trpim in delam, pa ni sreče. — A on je še več trpel iz ljubezni do mene.« — Pred njim bo postala

mati, ki ima skrbi za svoje otroke in ne najde v dušnih bolečinah nikjer tolažbe; mati in žena, ki je nesrečna vsled moževe mlačnosti ali pijanosti. Gledala bo božje Srce in tam izlila tudi svoje srce, kjer je zanjo tolažba pripravljena. — Le poglej mati živo to sv. podobo: Srce ima trnjevo krono, križ pa globoko rano, v katero te Jezus vabi.

K tej podobi prinese mati malo dete in ga z vsem zaupanjem posveti presv. Srcu (kakor naj bi vsaka krščanska mati vsak dan otroke posvetila in darovala presv. Srcu). Tukaj, kjer zre dete sv. podobo, naj govori mati otroku o ljubezni Jezusovi, ki je bil zanj v jaslicah in na križu, ki ga tako neizrečeno ljubi. — »Zato ne smeš Jezusu žalosti delati z grehom, moraš moliti na čast presv. Srcu in tudi zanj kaj storiti, ki je trpel za nas.« — Ti vtiski, ki jih dobi otrok po pobožni materi pred najsv. Srcem, ostanejo navadno celo življenje.

K temu čistemu in brezmadežnemu Srcu prihajata mladenič in devica. Podoba jima kaže največji zgled popolnosti, srčnosti in ljubezni. Lepo kliče to Srce: »Povzdigni se višje na poti popolnosti, katero nam je pokazal.« Tukaj se spozna, da je še druga večja in lepša sreča, kakor svetu služiti in svojemu poželenju streči.

Na ta način se navzame družina pravih krščanskih nazorov in stanovitnega življenja po božjih in cerkvenih zapovedih. Gospod bo pa na pobožne služabnike po svoji obljubi izlil še več svojega blagoslova. — Zato naj ne bo hiše med nami, kjer bi ne imeli na častnem mestu lepe podobe ali kipa presv. Srca.

b) Blagoslovil bom hiše t. j. duše, ki bodo imele in častile podobo mojega Srca. Naša hiša je tudi naša duša. »Ali ne veste, da ste tempel božji in sv. Duh v vas prebiva?« I. Kor. 3. 16. »Ako me kdo ljubi, bo moje besede izpolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil, in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.« Jan. 14.23. Pri obhajilu molimo: »Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho.« — Torej naša duša je hiša, v kateri hoče Bog prebivati. — Notri moramo postaviti podobo Srca Jezusovega. Podobe ima-

mo v okras sob. Podoba Srca Jezusovega postavimo v dušo, če si predočimo večkrat njega zgled in se ga oklepamo z vsemi dušnimi močmi. Od te zaveze ljubezni izvira za vsako dušo studenec milosti, ki se nikdar ne posuši. — Drugače tudi biti ne more. Kjer je Jezus, tam je svetloba, življenje, resnica in milost. Kakor nam daje solnce svetlobo, tako prihaja od njega milost in usmiljenje na vse, ki se ga oklepajo. — Z neko božjo silo, pa vendar tako milo odvrta naše želje od posvetnega hrepenenja, kaže nam sam, kako naj vse podredimo njegovi ljubezni. — Podoba v našem srcu nam pa ne daje le zgloda, ampak tudi dejansko milost, da vsaj nekaj res storimo po željah in namenih Jezusovih. Naše srce je podobno lučici, ki brli pred njegovo podobo. Majhna je in ne daje dosti svetlobe. Če le vrata ali okno odprto pustiš, pa jo veter ugasne; ob drugi priložnosti je temno pred podobo, ker si pozabil olja priliti. — Nam pa ugasne večkrat oni mir srca, zaupanje vanj, ker vihar sfrasti in posvetnosti je zamoril pobožnost. Okna duše so odprta, krivi smo bili sami svoje nesreče. — Toda lučica bo gorela zopet, ko zapreš vrata in okna, priliješ novega, čistega olja. — Tako hočem tudi jaz zavarovati svoje srce in ga vtrditi z močnimi podporami vseh čednosti in priliti olja ljubezni, da mi ogenj več ne ugasne. — Iskal sem sreče na svetu, pa je bežala pred mano, iskal sem miru in ljubezni, pa je nisem našel. — Spoznal sem pa najljubeznivejše in najzvestejše Srce svojega Boga in vse svoje upe in želje nanj naslonil. Moj Gospod, zakaj sem te tako pozno spoznal, zakaj Te še zdaj tako malo poznam in ljubim? Naj bo Tvoja podoba, podoba križanega Jezusa, živa v mojem srcu, da vedno krepko nosim zastavo križa, ki me uči vse trpeti, vsakega trpljenja se veseliti, ponižanje in zaničevanje voljno prenašati, da le Tebi vedno bolj dopadam. Naj bo tudi Tvoje Srce v meni živo in zame odprto, ker vem, da sam z lastnimi močmi ničesar ne morem. — Če je Tvoje Srce studenec milosti, naj oblije voda usmiljenja tudi mene, ki te želim ljubiti in zate in za Tvojo čast kaj več storiti. Srce Gospodovo je pa ljubosumno srce, ki

hoče našo ljubezen le zase imeti. Če hočeš biti res njegov učenec in njegovo podobo lepo ohraniti, ne smeš imeti na nobenega človeka, še na očeta ali mater, brata ali sestro ne, še manj na kakega drugega človeka preveč zaupanja, da bi mislil: »Brez tega bi ne mogel živeti, ne najdem nikjer tolažbe in miru«. — Gospod razume srčne bolečine; želi pa, da nam bo mogel dati še več svoje ljubezni, da ni naše srce na nobeno zemeljsko stvar preveč navezano, temveč, da vedno le nanj zaupamo in vse od njega pričakujemo. —

c) Blagoslovil bom hiše, t. j. cerkev, kjer se bo častila podoba mojega Srca. Skupni dom vse župnije, je domača župnijska cerkev. Tam smo prejeli duhovno nadnaravno življenje, tam zakramente. Kolikokrat je bilo po besedi božji v cerkvi ganjeno naše srce. Zdelo se nam je, da nas sam Bog tako močno kliče k sebi. — Tam je Jezus naš kralj in prijatelj. Pri njem smo preživeli najlepše ure svojega življenja. Morebiti je v naši cerkvi tudi podoba Srca Jezusovega pozabljena in zaprašena tam ob strani in v tabernaklju ravno tako zapuščeno in pozabljeno živo Srce našega Boga. — Kako poniževalno je postalo zanj to sramotno bivanje v sredi njegovega ljudstva! Cerkev je zanemarjena, njegovo stanovanje za kralja nedostojno, pogreša najpotrebnejšega; njegovi učenci in prijatelji, za katere je vse pretrpel, imajo pač časa dosti za vse drugo, nanj pa vedno pozabijo. — Človeku se zdi, da toži Jezus v tabernaklju kakor prerok Jeremija ob razvalinah jeruzalemskega mesta: »Kako samotno stoji mesto, sicer polno ljudstva!« Joka se in joka (naš božji Odrešenik) po noči, in njegove solze mu teko po licih; izmed vseh svojih ljubih ni nikogar, ki bi ga tolažil, vsi njegovi prijatelji ga zaničujejo in so postali njegovi sovražniki. Pota na Sion žalujejo, ker ni nikogar, da bi prišel k praznovanju. Hudo se je Jeruzalem (tvoja duša) pregrešil, zato ni obstal. Zato se jokam, in moje oko toči solze, ker daleč od mene preč je moj tolažnik, kateri bi razveselil mojo dušo; zgubljeni so moji otroci, ker je sovražnik zmagal. Sion (Jezus) iztega svoje ro-

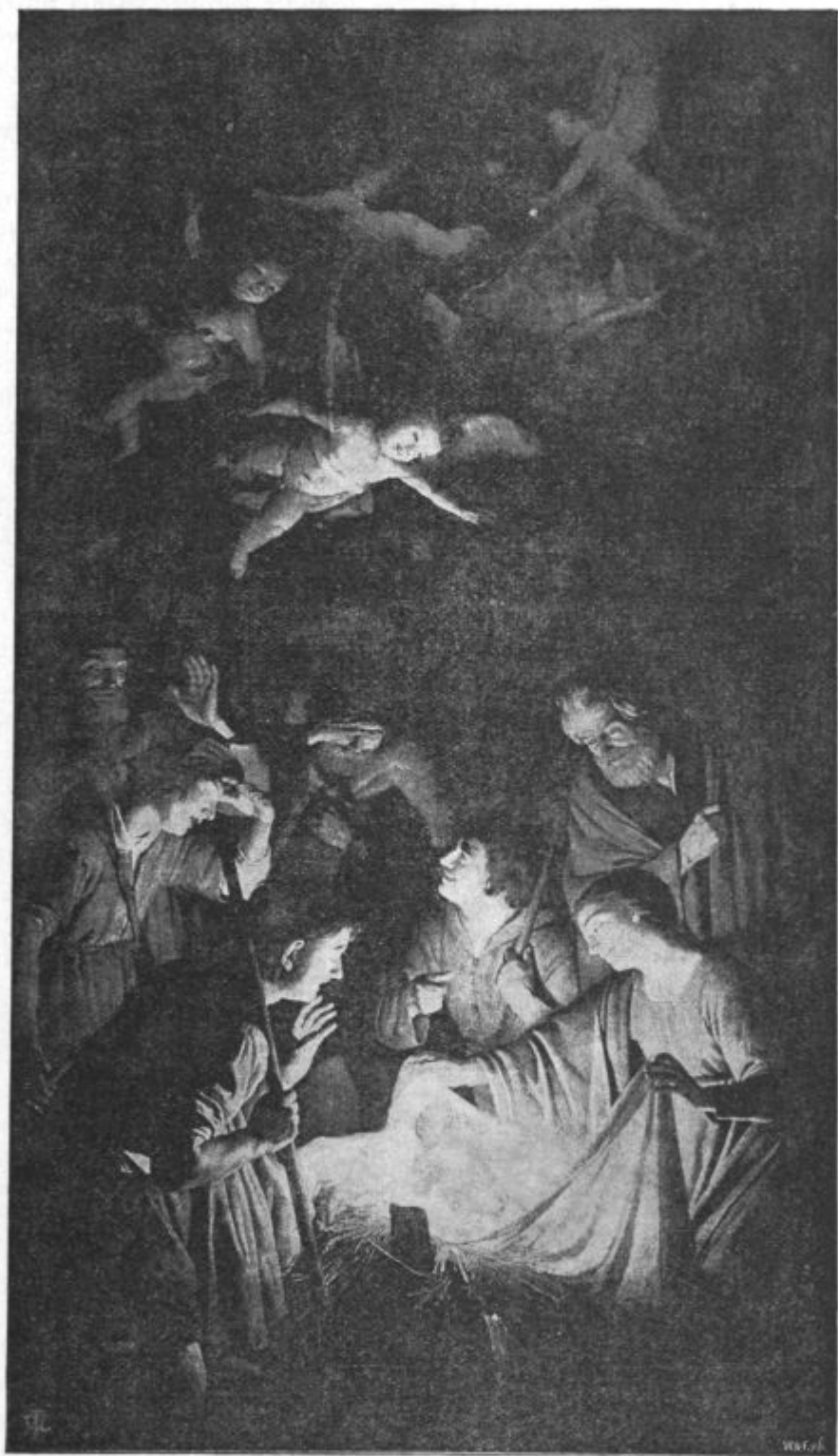
ke, pa ga ni, da bi ga tolažil. Klical sem svoje prijatelje, pa oni so me zapustili. »Jeruzalem, Jeruzalem,« tako sklene cerkev svoje žalostinke, »spreobrni se k Gospodu, svojemu Bogu!«

»Blagoslovil bom hiše, torej tudi vse cerkve, kjer se bo častilo moje Srce.« Če imamo dolžnost častiti doma Srce Jezusovo, imamo še veliko večjo dolžnost častiti Srce Jezusovo v cerkvi, kjer se nahaja v resnici shranjeno milosti polno Srce. Vse, kar ste kdaj slišali ali brali o koristi molitve v cerkvi, češčenju najsv. Zakramenta, o Jezusu med nami, vse velja še v veliko večji meri o češčenju Srca Jezusovega. Naša dolžnost ga moliti in mu za grehe zadostiti, je očitna. — Povsod, kjer je vpeljana pobožnost Srca Jezusovega in se moli veliko njemu na čast, se kaže, kako lepe sadove prinaša. — Bral sem o nekaterih župnijah na Tirolskem, kjer jih prihaja v s a k p r v i p e t e k p o v e č s t o k s v. z a k r a m e n t o m, dasiravno so župnije primeroma majhne. Prihajajo tudi mladeniči in možje v velikem številu. Nekateri vstanejo že o polnoči, čeprav so delali cel dan, da pokažejo ljubezen presv. Srcu. Župnija tekmuje z župnijo. Vsak prvi petek prihajajo k sv. zakramentu z veliko gorečnostjo. Sadovi so tudi očiti povsod, kjer so se vsaj nekateri z vnemo lotili češčenja presv. Srca. Duh gorečnosti in ljubezni pride v župnijo, ki kljub vsem oviram gre naprej po zmagoslavni poti in jih vedno več k ljubezni Jezusovi kliče in vnema. Pri pastirskem delovanju se kaže očividni blagoslov od zgoraj, kjer je vpeljano pogosto in očito češčenje Srca Jezusovega. — Pomoči od zgoraj smo tudi mi potrebni.

Sovražniki napenjajo vse moči, da bi razširili krive nauke, zapeljali nedolžne in spravili Kristusa iz src in iz cerkve. — Ali hočemo mi, ki pravimo, da smo njegovi, pri tem spat? Ali hočemo mirno pustiti, da nam sovražnik vse uniči? Nič ne pomaga le zdihovati; delajmo in molimo! —

Otroci Marijini, na tisoče vas je v deželi, na vas se najpred obračam, ali ni vaša dolžnost drugim v tej pobožnosti zgled pokazati? Vsak petek nas vabi Jezus, da

pridemo k njemu, častit njegovo Srce. Kdor si ne more eno uro spanja pritrpati, delo hitreje opraviti ali si kako zabavo in pogovor odreči, da bo mogel pred njega pohiteti, da nam On iz svojega Srca vlije nekaj svoje božje moči, ta ni njegov. — Marija je pod križem stala, ko se je odprlo Srce njenega Sina, vi pa hočete vedno spat, ko vam je odprto isto Srce. — In vi tretjeredniki, red pokore, otroci tako gorečega očeta Frančiška, veste, da so se tretjeredniki vedno oklepali vsake prave cerkvene pobožnosti, ali hočete postati nezvesti svetemu ustanovniku? Srce je odprto, milost se nam ponuja, nas pa zraven ni! — Najbolj pa pogrešamo pri teh pobožnostih m o ž i n m l a d e n i č e v. Pridite še vi, da se navzamete pravega kršanskega duha. Z gorečnostjo, z združeno molitvijo hočemo Jezusa prisiliti, da nam dá še več milosti. Saj vemo, kaj je še obljubil svojim zvestim: »Duhovnikom hočem dati milost, da bodo ganili najbolj trda srca«. — Mi duhovniki vemo, da smo le ne vredno orodje v tvojih rokah. Ti boš torej delal po naših besedah, če se homo k tebi zatekal. »Oznanuj in ukaži povsod oznanjevati, da ne bom stavil meje ne mere svojim milostim in svojemu usmiljenju vsem onim, ki jih bodo iskali v mojem Srcu.« To so tvoje obljube. Mi pa pridemo k tebi. Kakor vzame zidar v roke kamen za kamnom in napravi iz kamnov mogočne cerkvene zidove in svode, tako se hočemo mi ponuditi Jezusu v goreči molitvi, naj napravi iz nas mrzlih kamnov, ki tvorimo to njegovo cerkev, goreče kristjane. — Kjer še nimate vpeljane molitve na čast Srcu Jezusovemu, začnite moliti vsaj vsak prvi petek pred mašo eno uro; kjer pa morete, pa vsak petek. Jezus hoče, da ga iščemo. Pridite takrat, vsaj kadar je čas, vsi pred tabernakelj. Naj Jezus vidi, da smo tudi Slovenci še vneti za njegovo čast. — Kdor v petek ne more, naj pobožnost opravi v nedeljo. Če se brezbožni združujejo v veliko vojsko proti Kristusu in njegovi cerkvi in zbirajo povsod svoje somišljenike, združimo se še mi v skupni molitvi v skupno obrambo. Kako lepo bi bilo, ko bi prav pogosto molili pred Najsvetejšim za sv. cerkev, duhovnike,

Sveta noč.

spreobrnjenje grešnikov in druge namene in potem šli kakor levi, ki ljubezen in ogenj gorečnosti dihajo, na svoje opravke. — Jezus bo ostal zvest v svojih obljubah, če bomo mi ostali stanovitni v dobrem.

Sklep: Na zemlji smo kakor v megli, le podoba gledamo. Sveta vera pa nam prižiga svetlo luč in nam kaže, da je pri nas najboljši prijatelj, naš oče kralj in naše vse, ki prosi ljubezni uboge grešnike. Čim bolj nanj gledamo in ga premišljujemo, bolj ga spoznavamo in ga ljubimo. Pri tem pogledu tudi vidimo v pravi luči lastno življenje. Obide

nas neko sladko domotožje po nebeški domovini, kjer ne bomo mogli več pasti in Boga žaliti. — Poglej še v nebesa, kjer naš Jezus kraljuje.

Veliki dan večnosti prihaja. Ko bom zatisnil trudne oči, zasije mi luč nebes. Takrat bom videl tudi tvoje Srce in spoznal tu ljubezen, ki si jo imel do mene. Ne bo več žalosti, ne trpljenja, ne skušnjav, ne bridkosti. Delajmo zanj, da bomo enkrat želi! Ti pa, o Jezus, daj nam več ljubezni in odpri tudi nad nami zaklade svojih milosti!

Anton Oblak.

Srce Jezusovo se ne da zasramovati.

V neki župniji se je zgodilo sledeče:

Tam prebiva mnogo tujih delavcev, večinoma takih ljudi, ki so že precej sveta prebredli in pri tem izgubili vero in nrvnost. Če so prišli ti nesrečneži v kaki krčmi skupaj, tedaj so kaj radi udarili z raznim zasramovanjem po duhovnikih, cerkvi, spovedi itd.

Bilo je neko soboto, 4. januarja l. 1902. Zopet se je zbrala taka družba v neki gostilni in pričelo se je navadno zabavljanje. Zlasti eden se je ta dan odlikoval v tem, da je napadal pobožnost srca Jezusovega, posebno še zadostilno sv. obhajilo. Skoro je

bilo misliti, da ne bode nehal zasramovati presvetega Srca. Okrog pol 10. ure zyečer se razide ta brezbožna družba. Zasramovalec presvetega Srca gre naravnost domov. Tu použije še svojo večerjo in se popolnoma zdrav vleže k počitku. Toda ne traja dolgo, obide ga velika slabost. Brž pokliče zdravnika — pa zastonj. Še isto noč je umrl.

Njegovi tovariši so zopet prišli skupaj v krčmi, a njih prva beseda je bila: »Ne govorimo več tako, saj smo videli, kaj se je zgodilo z onim.«

Mirjam.

Sedeminštirideseto letno poročilo bratovščine presv. Rešnjega Telesa za ljubljansko škofijo 1906.

Ako se skupno opravlja ura molitve, ta ura velja za bratovsko uro. Poleg te molitve podeli vsak na leto neko malo svoto, katera se vporabi za namen bratovski, to je, za napravo cerkvene obleke, ki se vsako leto očitno na ogled razstavi in potem brezplačno razdeli cerkvam po škofiji.

Hvaležno moramo priznati, da se ti mali prispevki še dosti redno pošiljajo. Prav tako,

saj se prireja cerkvena obleka, ki se rabi pri službi božji, torej je tudi to delo Jezusu v presv. Zakramentu v čast.

Minulo leto je imela bratovščina dohodkov 19.820 K 28 vin. Nekatero župnije prispevkov še niso poslale, upati pa je, da bodo to kmalu nadomestile. Lepa svota je to, ki se je nabrala iz tako malih darov! Pa tudi stroškov je mnogo in znašajo za leto 1905

do 1906 vkup 19.696 K 18 vin. So pa troški veliki, ker se jemlje kolikor moč dobro blago in pristne zlate porte. Porabilo se je samo pravega svilnatega blaga čez 400 metrov, port čez 1600 metrov, čez 500 metrov platna, mnogo močnih čipk (špic) iz sukanca, delanih z rokami. Prav veliko hvaležnost je bratovščina dolžna vsem gospem in gospodičnam, ki so svoj čas in svoj trud žrtvovale za bratovščino pri vezenju, šivanju, prirezavanju i. dr. Pripomniti moramo hvaležno, da je tudi vse risarije na platno za vezenje izvršila gospodična, ki ima za prosep bratovščine velike zasluge. Izvanredno marljive pa so bile zopet letos zlasti delavke iz tovarne pri Devici Mariji v Polju, ki so z občudovanja vredno vztrajnostjo in marljivostjo svoj čas pri odmoru v tovarni, po poti in doma žrtvovale bratovščini in izdelale jako mnogo čipk za albe, za koretlje in altarne prte. Te čipke so vzbujale občno pozornost pri razstavi. Imena vseh pridnih gospa in gospodičen bi tukaj navedli, pa vemo, da so zadovoljne, da so zapisane v knjigi življenja. Naj ljubi Jezus vsem ves trud obilno povrne in naj vztrajajo v prelepem delu tudi še prihodnje leto.

Razstava se zdaj prireja vselej tako, da se konča s praznikom svetega Rešnjega Telesa. Naj torej gospodje voditelji bratovščine svoje želje vodstvu naznanijo vsaj meseca aprila, kajti ako se oglasijo pozneje, utegne manjkati blaga in željam ni več moči ustreči.

Prireja se razstava zdaj po blagi naklonjenosti presvetlega knezoškofa do bratovščine vedno v knezoškofijski palači. Ugajala je ogledovalcem v vsakem oziru, tako glede kakovosti blaga, dragocenosti vezenin, pa tudi prelepih vzorcev raznih čipk. Napravljenih je bilo letos:

65 mašnih plaščev, 8 pluvijalov, 4 dalmatike, 14 velumov, 40 spovednih in obhajilnih stol, 4 lepe vezene stole, 35 alb, 70 humeralov, 40 pasov, 90 korporalov, 120 purifikatorijev, 2 banderci, 20 burz, 20 suknjic in 20 koretljev za ministrante, 5 sukenj in 5 koretljev za cerkvenike, 5 prtov, 1 vezen prt, 7 plaščkov za ciborij, 8 blazin, 70 pal, 40 ko-

retljev, 2 potezi, 1 misale, 2 ciborija, 1 monštranca.

Vse to se je po razstavi razdelilo in razposlalo raznim cerkvam. Ako se je pri razdelitvi vrinila kaka pomota, naj se prizanese ali naj se prijavi vodstvu, da se po možnosti pomota popravi.

Obdarovane so bile letos nastopne cerkve:

Adlešiči, velum; Babnopolje, belo kazulo; Brezovica, rdečo kazulo; Bevke, plašček za ciborij, spovedno štolo; Budanje, belo kazulo; Bučka, črno kazulo; Bela Cerkev, koretlje, korporale; Besnica, velum, suknje in koretlje za ministrante; Brusnice, belo kazulo; Breznica, zeleno kazulo; Bohinjska Bela, vijolčno kazulo; Bled, črni dalmatiki; Cerklje, korporale, rutice; Cirknica, rdečo kazulo, albo, koretelj; Cerklje (Dol.), črno kazulo, albo, humeral, palo, koretelj; Črni vrh nad Polh. Gradcem, rdečo kazulo; Češnjice, vijolčno kazulo, albi, korporala; Čemšenik, purifik, burzo, obhajilno štolo; Črnomelj, rdečo kazulo; Črnuče, plašček za ciborij, pregrinjalo za pult, pali; Sv. Duh, velum, burzo, obhajilno štolo; Dobrova, vijolčno kazulo; Dražgoše, albo, koretelj, korporale; Duplje, koretelj, purifik; Dobropolje, 2 albi, 2 humerala, 2 pasa, 2 koretlja, korporale; Polom, vijolčno kazulo; Fara pri Kost., prt, spovedno, obhajilno štolo; Goriče, rdečo kazulo; Gora nad Idrijo, belo kazulo; Gorje, obleko za ministr., korporale, purifik; Goče, prt, spovedno štolo; Golo, korporale, obhajilno štolo; Sv. Gregor, banderce pred sv. Rešnjim Telesom; Gojzd, belo kazulo; Horjul, bel pluvijal; Hrenovice, korporale, purifik, 3 pase, koretlje za mistr., obhajilne stole; Hotič, albo, burzo; Javorje, belo kazulo; Sv. Jošt pri Vrhniki, velum; Janče, črno kazulo; Sv. Jakob ob Savi, purifikatorije; Št. Jurij pri Kranju, bel pluvijal; Komenda, albo, koretlje; Koroška Bela, banderce pred sv. Rešnjim Telesom; Kranjska gora, rdečo kazulo; Kopanj, korporale, purifik, albo, humerale, pas; Kamna gorica, belo kazulo; Sv. Katarina, bel pluvijal; Koprivnik, oblačilo za ministrante, za cerkvenika, blazini; Kostanjevica, belo kazulo; Kresnice,

misal, prt; Sv. Križ pri Tržiču, purifik, burzo, obhajilno štolo; Kokra, velum; Kopanj, dve albi, plašček za ciborij; Krašnja, albo, humeral, pas, korporale, 2 obhajilni štoli; Sv. Lenart, belo kazulo, vezeno štolo; Lesce, vijolčen pluvijal; Št. Lambert, zeleno kazulo; Škofja Loka (kapucini), belo kazulo; Ljubljana, otroška bolnišnica, rdečo kazulo; Leskovec, tri albe, humeral, pasove; Leše, korporale, pale; Lučine, albo, burzo, obhajilno štolo; Mošnje, črn pluvijal, korporale, purifik; Mekinje, koretlja, obhajilno štolo; Mošnje, črn pluvijal, korporale, purifik; Mekinje, koretlja, obhajilno štolo; Mozelj, suknji in koretlja za ministrante; Motnik, belo kazulo; Mirna peč, pasa, plašček za ciborij, burzo, obhajilno štolo; Mokronog, rdečo kazulo; Mekinje (uršulinke), belo kazulo; Moravče, albo, koretelj; Mavčice, burzo, obhajilno štolo; Nevlje, albo, humerale, pas, korporale, burzo; Nova Oselica, črn pluvijal; Kočevski Koprivnik, velum, pregrinjalo za pult, burzo; Orehek, albo, koretelj; Polšnik, belo kazulo; Prečna, albo, humeral, purif.; Primskovo pri Kranju, bel pluvijal; Sv. Peter pri Novem mestu, vijolčno kazulo, oblačilo za ministrante in cerkvenika; Podkraj, rdečo kazulo, burzo; Preddvor, velum, plašček za ciborij; Poljanica, albo, koretelj, več korporalov, obhajilo štolo; Prežganje, albo, koretelj, pregrinjalo, spovedno, obhajilno štolo; Polica, vijolčno kazulo; Podraga, belo kazulo; Sv. Peter v Ljubljani, rdečo kazulo; Peče, belo kazulo; Preserje, črna kazulo; Razdrto, črna kazulo; Radomlje,

rdečo kazulo; Radovica, vezen prt; Reteče pri Loki, rdečo kazulo; Ribno, velum, plašček za ciborij, 2 blazini; Rakitna, velum, pregrinjalo na pult; Ribnica, več korporalov; Svibno, rdečo kazulo, burzo; Studenec, črna kazulo; Stari Trg pri Ložu, velum, burzo, obhajilno štolo; Stara Loka, belo kazulo; Struge, vijolčno kazulo; Semič, 2 albi, 2 koretlja, korporalov; Stara Oselica, belo kazulo; Sava, vijolčno kazulo; Sela pri Šumbregu, vijolčno kazulo; Slap, vezeno štolo; Šenčurška gora, belo kazulo; Sostro, 2 koretlja, burzo, spovedno štolo; Šmartin pri Litiji, rdečo kazulo; Štanga, 2 suknji in 2 kolarja za ministrante; Škocijan, črna kazulo; Tuhinj Zg., albo, koretelj, več korporalov; Sv. Trojica pri Tržišču, belo kazulo; Trebelno, albo, humeral, pas; Tunjice, koretlje; Vodice, črna kazulo; Št. Vid pri Zatičini, rdečo kazulo; Vrhpolje pri Mor., vijolčno kazulo; Valesovo, črni suknji za ministrante, spovedno štolo; Vranja peč, več korporalov, obleka za cerkvenika, obhajilno štolo; Št. Vid pri Vipavi, albo, pas, humerale, koretelj, korporalov; Vavta vas, bel pluvijal; Vojsko, monštranco; Vrh, belo kazulo, blazini; Vrhpolje pri Vipavi, belo kazulo; Zagorje ob Savi, velum, koretelj, korporalov; Želimlje, rdečo kazulo, spovedno štolo; Žabnica, koretlja, prt, obhajilno štolo; Salezijanci, rdečo kazulo.

Hvaljeno in češčeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo!

Najslajša zavest.

Tam iz-za gor zazrl je dan,
 prepodil noči plašč teman,
 jaz pa hitim, hitim naprej
 po strmi poti,
 ki tja drži do večnih mej.
 Strah se me loti
 in zdi se mi, da sila zla
 za mano gre, korake šteje,
 v srce nalije mi gorja. — —
 da rano novo mi zada,
 Kar misel nova me prešine,
 in strah, trepet pred mano gine,
 v samoti tajni zemskih cest
 najslajša se rodi zavest:

Bog je z menoj.
 Bog je z menoj — kaj se bojim?
 Njegova roka me varuje,
 oko njegovo zvesto čuje
 nad mano slednji dan,
 in dobro znan
 mu je trepet in strah srca,
 življenja stezo on pozna.
 Da trn premnog ob nji leži,
 da križev sto ob nji stoji,
 to dobro vé,
 pa vse pusti;
 zato pusti,
 ker v dom nebeški me želi.

S. Elizabeta.

K Jezusu po Mariji!

XI. Pismo.

Visokočastiti gospod župnik!

»To je bil dan, ki ga je naredil Gospod,«
 morem reči o prazniku Brezmadežnega Spočetja, ko smo bile sprejete med srečne ude Marijine družine, t. j. v Marijino družbo.

Tri dni preje smo novinke z drugimi članicami imele duhovne vaje, ki so bile bližnja priprava za sprejem. Vodili so jih domači gospod župnik. Vsak dan smo imele tri govore, oziroma premišljevanja: zjutraj zgodaj, popoldne ob 3. uri in zvečer.

Končale so se na praznik zjutraj, ko je po lepem govoru vsa družba imela skupno slovesno sveto obhajilo ter smo pripravo kakor tudi zahvalo in molitve za odpustke glasno molile.

Težko smo pričakovale popoldneva. Zaželjeni trenutek je vendar le prišel. Po opravljeni navadni popoldanski pobožnosti so zvonovi začeli zopet slovesno zvoniti k

sprejemanju. Gospod župnik v spremstvu bogoslovcev pristopi k družbinemu oltarju ter slovesno zapojejo: »Pridi sv. Duh!« Ko odpoje družbin pevski zbor, tedaj stopijo na leco sosednji gospod kaplan ter v prekrasnem govoru razvijajo sledeče misli:

Zelo pomemben je za vas današnji praznik, predrage družabnice, ko se popolnoma Mariji posvetite, njej izročate v varstvo ter obljubite, da hočete po njenem prekrasnem zgledu, zaupajoč na njeno varstvo med vsemi pretečimi nevarnostmi in hudobnim svetom zgledno krščansko živeti.

Živo mi danes stopa pred oči hrabri mornar Krištof Kolumb. Leta 1492 se s tremi ladjami poda na široko morje proti zapadu, iskat novega, še nepoznanega sveta.

Že od zgodnje mladosti je pristrčno ljubil in častil Marijo in se njej posvetil. Zaradi tega je tudi svojo glavno ladjo imenoval »Santa Maria« (sveta Marija). Marija pa nobenega ne zapusti, kdor se njej izroči.

Pot Kolumbova pa je bila zelo dolga in skrajno nevarna. Že cele mesece in mesece blodi po neznanem širnem oceanu. Hud vihar razbije obe drugi ladji; reši se le ladja »Santa Maria«. Slednjič upade še spremljevalcem ves pogum in vsa potpežljivost. Sklenejo ga umoriti. — V tej stiski se zateče k Mariji, zaupajoč, da bo tudi sedaj gotovo pomagala. Mornarje pa prosi, da naj vztrajajo vsaj še en dan in pogumno dalje veslajo.

In pogumno jadra Kolumb dalje, izobesi na jamboru zastavo z napisom: »Santa Maria«. In glej! V prihodnji noči, to je 11. oktobra 1492 krmar kar naenkrat zavpije: »Luč, luč!« Mornarji prilete na krov in zapazijo luči na celini in veselo kriče: »Zemlja, zemlja!« — Amerika je bila odkrita, Kolumb rešen. Ni čuda, da se takoj podajo v kapelico, ki je bila v ladji, da Bogu v zahvalo zapojejo zahvalno pesem.

Zjutraj stopijo z ladje na prvi otok novega sveta. Prvo pa, kar stori Krištof Kolumb, je, da postavi velik križ in da v čast Zveličarju imenuje otok »San Salvador« (Sv. Odrešenik). Tako je bilo torej zaupanje Kolumbovo v Mater Gospodovo sijajno poplačano in opravičeno.

Predrage Marijine hčere! Tudi ve se vozite po razburkanem morju zemeljskega življenja v ladji, ki je v posebnem varstvu Device Marije, proti novemu svetu, boljši, nebeški domovini. Bodite srčne, hrabre, potrpežljive; ta ladja vas tako gotovo kot Kolumba srečno pripelje v »San Salvador« — k božjemu Odrešeniku.

Mnogo nevarnosti je pri tej vožnji. Kako mnogi so v viharjih, ki so jih vzbudile strasti, pohujšanje, trpeli neizmerno škodo; zgubili so vse: vero, upanje, ljubezen, nad njihovo dušo pa so se zagnili valovi časne in večne nesreče. Kolikim se še dan za dnevom pripeti ista nesreča!

Zato ste nad vse modro storile, da ste po zgledu Kristofa Kolumba si izbrale za to tako nevarno vožnjo najboljšo ladjo, ki se po Mariji imenuje in plove pod njenim posebnim varstvom in ki vas gotovo srečno pripelje v srečnejšo novo deželo.

Zaupajte pred vsem svoji mogočni nebeški varhinji. Kdor se Mariji izroči, jo prav časti, se ne more pogubiti. Posvetite in darujte se torej popolnoma njej!

Zaupajte pa tudi svojemu skrbnemu družbinemu voditelju. Ako bodete njemu sledile, njegove naredbe in zapovedi natančno izpolnjevale, ne boste zgrešile prave poti.

Ljubite se med seboj! Veselje in bridkosti, radosti in težave si posestrimsko delite med seboj. Saj deljena radost, dvakratna radost; deljena žalost, le polovična žalost. — Ako krepko skup držite, ste nepremagljiva vojna vrsta.

Kot vojščakinje armade Kristusove pojdite med svet, ki noče pripoznati Kristusa za svojega kralja. Z molitvijo, z lepim zgledom svojega življenja in z apostolskim delovanjem pripravljajte pot, da bo mogel Gospod priti kraljevati tudi v srca onih, ki zdaj še ne marajo zanj. S potrpežljivostjo, s pravim duhovnim veseljem svojega srca pokažite nesrečnemu svetu, da je jarem Gospodov sladak, njegovo breme lahko.

Kadar pa pride boj (skušnjave, zasmeh, trpljenje), tedaj vam pa kličem: »Sursum corda!« (kvišku srca!). Kratek je boj, kratko trpljenje, plačilo pa večno. Mislite na radost, ki bo vaša srca napolnila, ko bodete v »novi deželi« zagledale prvokrat nebeško Luč, trojedinega Boga. Tedaj bo pozabljeno vse trpljenje v večni, neskajeni sreči. — — —

Tak je bil ob kratkem nagovor.

Po govoru se je izvršil sprejem. Globok vtisk je naredilo slovesno posvečenje, ko smo se glasno posvetile Devici Mariji. Mislila sem si: »O, da bi jaz tebi, Marija, vedno, da, vedno posvečena ostala, da bi nobena stvar ne oskrunila kedaj duše in telesa, ki se je popolnoma posvetilo tebi!«

Moje srce pa je bilo največje radosti, ko smo pele prelepo Marijino pesem »Magnifikat« (Moja duša povelečuje Gospoda). Kdo bi se pač ne veselil, ako je postal otrok Marijin!

Ko so voditelj odmolili še nekatere molitve, smo še zapele »Zahvalno pesem«, katere še nikoli nisem tako prisrčno in navdušeno pomagala peti, kot sedaj.

Po končani slovesnosti smo se obdarovane s prelepimi sprejemnicami vrnile domov. Res prevelika čast in radost je, biti otrok Marijin! Predobri gospod župnik! Molite za nas, da bi Gospod potrdil, kar je pri-

čel v nas. V ta namen prosim tudi vašega blagoslova za svoje tovarišice in zase

Vam iz srca vdana

Angela — Marijina hči.

Na praznik Brezmadežne 1906.

Cvetlica hvaležnosti

položena na oltar Brezmadežni — od nekdanj izgubljenega sina.

Rojen sem bil na Nemškem in sicer so bili moji starši luterani. Že v nežni mladosti sem bil vedno pobožen. Da, še več! Ko sem šel s štirinajstimi leti k birmi, me je vsa slovesnost tako presunila, da sem postal skoro preveč pobožen; često so se vsled tega moji tovariši norčevali iz mene.

Ko sem dorasel, sem se podal na vseučilišče v Göttingenu. Družba — vse preje kot pobožna — je slabo vplivala name, moja verska gorečnost je pešala vedno bolj. Še slabše pa je bilo, ko sem prišel v veliki mesti Berlin in Hanover. Leta 1865 sem vstopil v Avstriji v vojaško službo in sicer h konjenikom. Dasi ravno nisem bil preveč goreč kristjan — ravno narobe, prav mlačen — vendar še nisem izgubil vse vere.

Katoliško vero sem poznal samo površno, oddaleč. Ni čuda, da je zato nisem razumel. Toda — počasi pa so le začeli izginjati predsodki proti njej, ki so se mi vsiljevali. V službi sem namreč opazil, da predstojniki, tovariši in podložniki, ki so vzrasli v poštenih, vernih katoliških rodbinah, niso bili le izvrstni vojaki, ampak da so tudi v domačem življenju vedno pazili na svojo čast in dobro ime. Že tedaj se mi je vsiljevala misel, da je katoliška vzgoja vendarle nekaj dobrega. Še bolj pa sem bil prepričan o tem, če sem te poštene, verne može primerjal s takozvanimi prostomiselci, kateri skoro nikdar niso naredili name dobrega vtisa.

Te izkušnje so mi jako koristile. Ko sem se pozneje oženil s katoličanko, sem se takoj vdal njeni zahtevi, da morajo biti otroci vzgojeni v katoliški veri. To sem storil tem lažje, ker sem že tedaj jako spoštoval katoliško vero in ker je bila moja žena veliko bolj verna kot

jaz; vedel sem pa tudi, da je prva in najboljša vzgojiteljica otrok — mati. Lepo bi gotovo ne bilo od mene, če ne bi bil tega storil, saj se mi ni bilo treba prav nič premagovati, gotovo pa bi bil jako žalil svojo ženo, da nisem uslišal njene prošnje.

L. 1881. sva dobila na Ogrskem prvega sina, l. 1884. pa na Hrvaškem družega, ki je že čez 8 dni umrl. Dokler je živel moj prvorojenček, čutil sem se srečnega in zadovoljnega; moji skromni dohodki so mi popolnoma zadostovali, z lahkoto sem prenašal težave in bridkosti življenja. Ljubezen in skrb za otroka sta me popolnoma prevzeli; vera se je zopet dvigala v mojem srcu in prosil sem Boga, naj nas pusti v miru in zadovoljnosti skupaj.

Nenadoma pa me je zadela l. 1887. strašna nesreča. Najin edinček, za katerega edino sva živela, je umrl. Od bridkosti sem skoro napol zblaznel in hodil sem okrog kot v sanjah. Sreča, da so bili tedaj zelo razburjeni časi in zato služba jako natančna in stroga, da nisem imel časa premišljevati svoje nesreče, sicer bi se me bila gotovo prijela neozdravljiva bolezen — otožnost. „Ničesar nisem hudega storil, — tako sem mislil — vedno sem bil pravičen nasproti drugim, tudi pomagal sem kot dober kristjan drugim, kolikor sem mogel. Torej sem bil dober kristjan, in vendar mi je Bog navzlic vsej mojej skromnosti vzel vse, dočim izkazuje neštetim grešnikom velike milosti. To ni pravično, to je nemogoče. Vse je le slučaj, ni ga višjega bitja.“

Od tega časa naprej sem postal popoln brezverec. Na tihem pa sem pogostokrat zavidal svoji ženi, ki je pri tej nesreči iskala in tudi našla sladko tolažbo v veri. Kolikokrat sem želel, da bi mogel biti še jaz tako veren,

da bi lažje prenašal nesrečo in se krepkeje ustavljal obupu. Toda nisem mogel verovati; moj razum mi je vedno pravil, da je vse, česar nas uči vera, le laž, da je vera le dobrodejen izum za nesrečne ljudi, da lažje prenašajo svoje bolečine.

L. 1888. se nama je rodila hčerka, l. 1891. druga. Čeprav mi nista mogli popolnoma nadomestiti sinčka, vendar sem ju presrečno ljubil. Že samo pri misli, da bi ju utegnil izgubiti, sem trepetal kot list v večernem vetru. Kaj bi bilo potem? Toda Bog je že poskrbel.

Že l. 1890, še predno se mi je rodila druga hčerka, sem prišel ob počitnicah v okolico Marijinega Celja na Zgornjem Štajerskem in ondi obiskal z družino slovečo božjo pot. Dolgo sem opazoval slike in darila, katera so poklonila hvaležna srca presveti Materi božji v zahvalo za rešitev iz nesreče in nevarnosti. Takoj me je prešinila misel: „Kako lepo bi bilo vendar, če bilo vse res, kar si domišljajo verni katoličani; kolika tolažba bi bilo to za nesrečne ljudi!“

Pretekla so štiri leta. V našem kraju se je pojavila nalezljiva otroška bolezen davica in je neusmiljeno gospodarila. Ni je bilo skoro hiše, kjer ne bi bilo pomrlo več otrok. Srce mi je skoro zastalo, ko sem pomislil, kaj utegne zadeti moja otroka. In prešinila me je misel: „Ali res ni pomoči? Morebiti pa je vendarle višje bitje, ki vse vlada? Toda — ali se morem še obrniti k njemu, ki sem ga zatajil?“ V svoji stiski in bridkosti sem se spomnil Marijinega Celja, obrnil sem se s prošnjo do Matere božje — in smrtni angel se je izognil moje hiše.

Kasneje sem zopet padel nazaj v svojo staro nevero. Mislim sem, da je vse le slep slučaj,

dokler me ni obiskala nova nesreča. Bolezen je položila na posteljo mojo ženo, — zbolela sta mi oba otroka. In zopet sem klical na pomoč Marijo: „Še enkrat mi pomagaj — nikdar več te ne zatajim, prestopiti hočem k veri, ki veruje v te.“ Prošnja mi je bila uslišana, nihče ni umrl.

Odslej sem, dasiravno luteran, vedno častil kot najboljši katoličan Mater božjo in nikdar me ni zapustila. Odločil sem se, da gotovo izpolnim svojo obljubo, da postanem katoličan. Premišljevanje in učenje sta vedno bolj krepila moje prepričanje. Vendar nisem hotel takoj prestopiti h katoliški veri, da mi ne bi mogel kdo očitati, češ, to je storil iz gole dobičkaželjnosti. Sklenil sem, da storim to šele, ko izstopim iz službe. Veliko notranjih bojev sem imel dotlej prestati, najhujšega pa nazadnje.

Bilo je v začetku aprila l. 1905., ravno ko sem spisal prošnjo za upokojitev; sedel sem sam v svoji sobi. kajti moja družina je bila že odpotovala. Mislim sem na starše, na svojo pebožno protestantsko mater, na prijaznega starega župnika, ki me je birmal, in polastila se me je neizrekljiva žalost. Tu pa se je pripetilo nekaj čudovitega. Prikazen ni bila, vendar je bilo nekaj posebnega: zdelo se mi je, kot bi šla pred menoj presveta Devica in mi ljubeznivo namigavala, naj grem za njo. — Šel sem za njo, hudi boj je bil dokončan.

Ko je bil moj pouk zaključen, sem bil o Binkoštih leta 1905 sprejet v sveto katoliško Cerkev.

Če bi prišel ob vero, gotovo bi se izgubil; kajti v vseh nezgodah, ki me še tudi sedaj obiskujejo, mi je vera trdna opora, ki mi daje moč, da se brez godrnjanja in ponižno vdam v voljo božjo.

B. D.

Opomin iz onega sveta.

Pater Lacordaire (Lakordér) je povedal v začetku svojih konferenc o neumrljivosti duše, to le resnično dogodbo.

Poljski knez, neveren materijalist, je ravno dokončal knjigo, v kateri dokazuje, da duša ni neumrljiva. Ravno jo je nameraval dati v tisk. Tu mu pride nekega dne na izprehodu naproti žena, se vrže pred njim na

Smrt sv. Barbare.

koleni in s solzami v očeh ter z izrazom največje bolesti pravi:

»Dobri knez, ravnokar je umrl moj mož, njegova duša je morda v vicah in jaz nimam toliko, da bi naprosila eno sveto mašo za njegov dušni mir. Prosim, usmilite se duše mojega ubogega moža in dajte mi toliko denarja, da se bo darovala zanj ena sveta maša.«

Neverni knez sicer ni veroval v vice, toda ženo prazno pustiti se mu je zdelo sra-

motno. Poda ji cekin, ki ga je ravno pri sebi imel. Žena vsa vesela hiti v cerkev ter naprosi sv. mašo za svojega pokojnega moža.

Tretji dan potem je sedel knez proti večeru v svoji sobi. Prebiral je svoj rokopis in še popravljaj tuintam. Kar začuti poleg sebe lahko šumenje. Pogleda, in dva koraka pred seboj vidi moža v kmečki obleki. Razsrjen nad predrznostjo kmetovo hoče vstati in ga ozmrejati, pa v tem trenutku izgine mož. Knez pokliče služabništvo. »Zakaj pustite ljudi v mojo sobo, preden ste mi jih naznanili?«

»Kakšne ljudi?« vprašajo začudeni služabniki.

»No tistega človeka, tistega predrznega kmeta, ki je ravnokar zapustil mo'jo sobo, ste pustili predme neoglašenega.«

»Gospod,« odgovore služabniki, »nikomur nismo dovolili vstopiti v vašo sobo, pa sedaj-le sploh nobenega tujca ni bilo tukaj.«

Knez, nevede, kaj bi odgovoril, molči, in služabništvo odide.

Drugi dan je bil že pozabil na dogodke prejšnjega dne. Zopet je sedel pri svoji pisalni mizi, kakor včera. Kar se mu prikaže ob isti uri in na istem mestu včerajšnji neznanec, ne da bi bil kaj spregovoril. Jeza je dosegla pri knezu vrhunec. Vstane, da bi tu'ca zgrabil, pa v tem trenutku izgine prikazen.

Nihče ni vedel vzroka te prikazni. Za tretji dan je bil pa knez pripravljen. Čakal je, bo li tujec zopet prišel in trdno je sklenil, nagajivosti konec storiti. In res. Tretji dan se zopet prikaže neznan mož. Predno je pa mogel knez kaj storiti, ga neznanec takole ogovori:

»Knez! Zahvalim se ti. Jaz sem mož one žene, kateri si ti pred tremi dnevi dal miloščino, da se je darovala sveta maša za mojo dušo. To dejanje ljubezni je bilo Bogu ljubo. In zato me je Bog poslal k tebi, da se ti zahvalim in te prepričam, da je duša neumrljiva. Porabi to milost, ki ti jo je izkazal usmiljeni Bog.«

To reče in izgine.

Razburjenost knezova je bila velika. Tresoč se po vsem životu je sklical služabništvo in s solznimi očmi jim je povedal, kaj se je zgodilo. Za tem je pozval k sebi imenitne in učene može poljske dežele, in tudi

tem je razodel, kaj se je pripetilo. Vpričo teh je sežgal knjigo, s katero je hotel dokazati, da duša ni neumrljiva. Postal je veren. Prepričan je bil, da je razven vidnega še nevidni svet in da duša človeška ne umrje nikdar.

Ali bi storil za 100.000 frankov?

Med obleganjem Pariza v l. 1870 je neki šolski brat z nenavadno skrbljivostjo stregel bolnemu vojaku, ki je imel hude koze. Mož, ki je videl ta junaški čin, je vzkliknil: »To, kar vi delate, bi jaz ne storil za 10.000 frankov!« »In jaz,« mu je odgovoril šolski brat, »bi tega ne storil za 100.000 frankov« in nato je pobožno poljubil sv. razpelo in z ljubkim smehljajem pristavil: »Storim pa za Jezusa Kristusa rad.«

Ali bi ti tisto, kar je Jezus Kristus zate storil, hotel storiti za 100.000 frankov? Pomisli, kaj je zate storil na križu in kaj še dela v najsvetejšem Zakramentu, kjer, čeravno tolikrat od toliko ljudi pozabljen in celo za-

ničevan, vendar biva noč in dan, se daruje v sv. maši tolikokrat in se daje v dušno hrano že krog 1900 let? Kaj bi se ti moralo plačati, da bi ti to delal samo en teden? In On vse stori zate rad in z veseljem, ker te neskončno ljubi. Ali nisi dolžan mu povračevati ljubezen za ljubezen, da ga rad obiskuješ v najsvetejšem Zakramentu in pogostoma sprejemaš ter kolikorkrat ti je mogoče, tudi ob delavnikih hodiš k sv. maši? Le misliti moraš nekoliko, pa boš spoznal, da je to res tvoja dolžnost in vnelo se bo tvoje srce vedno bolj zanj v ljubezni.

Teotim.

Molitev

za razširjanje vsakdanjega svetega obhajila.

„O presladki Jezus, ki si prišel na svet, da bi vsem dušam podelil življenje svoje milosti, in ki si jim v ohranitev in okrepitev tega življenja hotel biti vsakdanje zdravilo v njih vsakdanji slabosti, in ravno tako tudi njih vsakdanja pomoč, ponižno te prosimo po tvojem, ljubezni do nas pregorečem Srcu: razlij nad vse svojega božjega Duha, da se oni, kateri nesrečno v smrtnem grehu žive, k tebi obrnejo in življenje izgubljene milosti spet pridobe, kateri pa po tvojem daru isto življenje še imajo, če mogoče, vsak dan pobožno pristopijo k tvoji sveti mizi, da bodo z vsakdanjim sv. obhajilom prejeli zdravilo proti svojim odpustljivim grehom, vsak dan v sebi gojili življenje tvoje milosti, tako vedno bolj

očiščevali svojo dušo in slednjič dosegli pri tebi blaženo življenje. Amen!“

Sv. oče podeli vsem vernikom, ki to molitev pobožno opravijo, enkrat na dan 300 dni odpustkov; popolni odpustek pa enkrat v mesecu katerikoli dan, ako molitev opravljajo cel mesec, tisti dan pa obiščejo kako cerkev, prejmo sv. zakramente in molijo na namen sv. očeta.

Naša ljuba Gospa presv. Rešnjega Telesa prosi za nas!

Dne 30. decembra l. 1905 je sv. oče Pij X. obdaril vzdihljaj: „Naša ljuba Gospa presvete Rešnjega Telesa, prosi za nas!“ z odpustkom 300 dni, ako se moli pred izpostav-

ljenim sv. Rešnjim Telesom. Ta vzdihljej je prvi rabil p. Eymard, ustanovitelj družbe očetov Evharistijcev, ki imajo nalogo, da noč in dan molijo najsvetejši Zakrament. Ta molitev je znana častivcem sv. Rešnjega Telesa iz knjige „Večna molitev“; v sedmi uri „Sv. križev pot“ pride na vrsto pri posameznih postajah križevga pota v čast sv. Rešnjemu Telesu.

Podoben izrek že imamo: „Naša ljuba Gospa presvetega Srca, prosi za nas!“ (400 dni odpustkov enkrat na dan.) Vendar pa nista enaka; zadnji se ozira bolj na češčenje presvetega Srca Jezusovega, prvi na češčenje sv. Rešnjega Telesa sploh.

To je za častivce sv. Rešnjega Telesa veselo poročilo, ker jim je dana zopet prilika, da obogate v dušnih dobrinah. Ako bomo s tem vzdihljejem kot s pušico ranili Srce Marijino, bo tudi Marija ranila naše srce in nas vnela v ljubezni do sv. Rešnjega Telesa.

Ta nova molitev naj se ne moli le pri sv. križevem potu v čast sv. Rešnjemu Telesu, kakor je v „Večni molitvi“, ampak tudi pri drugih urah; pri vsakem večjem odstavku na koncu se lahko pristavi. Tako bodo ti vzdihljej kot novi biseri v uri molitve, in Marija, naša ljuba Gospa presv. Zakramenta, bo gotovo prosila za nas že sedaj, posebno pa ob naši zadnji uri. —

Za naše fante.

Prečastiti g. urednik!

Pod naslovom: „Kje je organizacije najprej in najbolj potrebno“ priobčili ste v zadnji št. jako umesten članek. Reči moram, da že dolgo nisem „Bogoljuba“ čital tako pazljivo kot ravno ta članek. Ker se mi zdi ta stvar jako važna, in pa ker se zlasti nas fantov tiče, dovoljujem si tudi jaz, kot fant, ki je že v tem oziru marsikaj skusil, povedati par misli.

Da je treba za one mladeniče, ki grejo v mesta kaj več storiti, kot se je storilo doslej, to je jasno in o tem ni treba še posebej razpravljati. Gre se torej le zato, kako se naj mladi fantje organizirajo, da jim razuzdano mestno življenje ne pride do živega. Moder nosvet ste dali g. urednik, ko ste rekli, da naj bi stariši v mestu kamor mislijo poslati svojega sina preskrbeli zanj tudi primerno in pošteno društvo.

Ni dovolj svaritev starišev, treba je tudi dejanja. Nikar ne mislite, da boste držali fante v strahu, če mu od časa do časa pišete ljubeznivo pismo. To je že potrebno, pa je še premalo. Fant je na tujem prost, zlata svoboda mu sije nasproti in on se je poslužuje.

Da ne bodo vtonili v morju mestne sprijenosti, treba je, da se oni mladeniči, ki se grejo v mesto rokodelstva učiti že doma pripravljajo potom poštene organizacije izobraževalnih društev in Marijinih družb. Le tak dečko, ki pride v mesto z jasnim čelom, zavedno glavo in poštenim srcem, le tak more kljubovati mestnim zapeljivostim. Takega fanta ne bo treba siliti v „Rokodelski dom“ ali „Kršč. soc. zvezo“, on si bo sam poiskal poštena društva, in si bo ob prijazni postrežbi čim dalje bolj ogreval za poštena načela in življenje.

Kaj se naj torej stori? Po mojem mnenju bi bilo najbolj umestno, da skrbimo, da pridejo fantje v mesto kolikor mogoče katoliško zavedni in navdušeni za dobro stvar. Da se pa to zgodi, pa ni naloga samo naše že itak z delom preobložene duhovščine, ampak zlasti naloga naš fantov, kmečkih ali rokodelskih, ki se zavedamo velike važnosti katoliških idej. Mi rokodelci imamo pač mnogo prilike po delavnicah vajence pridobivati za svoja načela; saj je znano, da imamo mi pomočniki velik vpliv

pri njih, in nas oni rešpektirajo. Toda znano mi je, da je malo pomočnikov, ki hočejo z vajenci kaj več občevati. Večinoma loči oba sloja nek zid. Je že prav v nekem oziru da se družimo s svojimi, a jaz sem tega mnenja, da bi nobenemu ne padla krona z glave, če bi vajencu povedal včasih kakšno pametno in mu priskrbel primernega poštenega berila. Gospod urednik, sam sem videl v Ljubljani, ko so si hodili vajenci poštenih staršev, izposojevati v Fischerjevo trgovino in pa na Stari trg k starinarjem šundromane „Beračeve skrivnosti“ itd. Proti temu moramo zlasti pomočniki delati in skrbeti, da dobe poštenega berila v naših društvih. Če se naši duhovniki in drugi, ki so študirali, ne sramujejo občevati z nami, se bomo mi, ki smo pohajali ljudske dvorazrednice in smo slučajno rokodelski pomočniki sramovali tistih, kot smo mi sami bili nedavno?

Iz tega vidimo, da se ravno od naše strani da marsikaj storiti v tem oziru. Gre pa še tudi drugače, kar bom povedal z zgledom.

V županiji s 4000 dušami sedaj jaz živim v večji vasi, kjer je župna cerkev. Ker je v tem kraju precej rokodelcev, je padla nekemu za mladeniško organizacijo vnetemu gospodu v glavo dobra misel zbirati rokodelske vajence k pošteni zabavi in pouku. — Sestanki so ob nedeljah zvečer od 6—7 ure in glejte: sprva jih je prišlo 15—20, zadnjo nedeljo pa

jih je bilo že 60. Iz cele župnije se zberejo skupaj, čitajo, se uče v govorništvu in drugih koristnih stvareh. Fantje so veseli, navdušeni in prepričan sem, da če se tako pripravljajo, jih bo vsaj polovica ostala dobra tudi v mestu in, to je že nekaj.

Pri prvem koncu začnimo, mlade fante navdušujemo: oni bodo potem sami navduševali druge in mi bomo s ponosom gledali na četo, borečo se za naše svetinje.

To so misli, ktere so se mi vzbudile ob čitanju Vašega zadnjega članka, g. urednik, in ktera pošiljam fantom-somišljenikom v presojo. Upam pa, da o tej važni stvari še ni izgovorjena zadnja beseda.

Števo.

Opomba urednikova. Gotovo lepo apostolsko delo, ako večji mladeniči, ki so ostali na dobri poti, skrbe za mlajše, da jih tudi obdrže na tej poti. Ni lepšega dela za mladeniča kakor to, in jaz to vsem mladeničem, ki Bogoljuba bero, iz celega srca priporočam: Fantje, bodite apostoli med svojimi tovariši!

Pri vsem tem pa ponavljam, da se mora od poklicane strani v ta namen več storiti, vse bolje organizirati. Rokodelski vajenci že hodijo k Fischerju šundromane naročati! Čujete! Kdaj je bilo že sklenjeno, da so otvorili v Ljubljani javna poštena knjižnica in bralnica; pa še nikjer nič ni! Leta gredo naprej — in mladina se nam vedno bolj zgublja! ...

Sonetni venček v zahvalni dar milemu nebeškemu Pastirju.

Sl. 21 1868. 399

Moj mili Jezus, duš Pastir presveti!
O blagoslovi, prosim, to početje,
Naj ti prijetno bode srčno petje,
Ta mali venček s prostimi soneti.

Me revno ovco hotel si oteti,
Zgubljenega sinú, ki vse imetje
Vgonobil je, zašel med zlobni svet je,
Ter s tem zaslužil vekomaj trpeti.

Ljubezen tvoja pa brez mej velika
Ponižala se je z nebes višave,
Prešibkemu se skazal si rešnika;

Izpeljal si jo iz zmotnjav goščave,
To k srčni hvali dušo mojo mika:
Iz srca rad bi vil ti venček slave.

Iz srca rad bi vil ti venček slave;
A srce to te malo je ljubilo,
Je cvetek malo, trnja več rodilo
Ter ga ovilo ti krog svete glave.

Ti glasno klical si na pot me sprave,
Solzan iz križa gledal name milo;
Bo li trpljenje tvoje me ganilo,
Da vrnem zopet se na steze prave ...

Pa tega včakal takrat, moj Bog, nisi;
Zastonj so muke, rane vse krvave,
Zastonj za mé telo na križu visi.

Kreniti ovca noče iz zmotnjave,
Je nič ne gane; misli ne, da ti si
Lastnik nebes in stvarnik vse narave.

Lastnik nebes in stvarnik vse narave,
Ki v svetem strahu te slavé duhovi.
Podložno služijo ti vsi svetovi
In bitja vsa, vse nebesne države.

Da ti daješ veseljnosti postave,
Da ti pokorni so morja valovi,
Da v tvoji lasti zrak je in vetrovi,
Oboka modrega neba širjave.

Da ti storiš, da grom strašan razsaja,
Da solnce sije, mesec milo sveti,
Za dnevom noč, za nočjo dan prihaja;

Da volil iz ljubezni si trpeti,
Ki v vsi polnosti v tebi se nahaja,
Edini božji Sin, enak Očeti.

Edini božji Sin, enak Očeti,
Ki ž njim vso večnost si le bitje eno,
Da nič brez tebe ni bilo storjeno
Ko se imelo stvarstvo je pričeti

Kako jaz prah, bi mogel vredno peti,
Odkriti čast in moč neomejeno?
Duhovom rajskim kar ni dopuščeno,
Pojočim večno: Sveti! Sveti! Sveti!

Pa prizanesi, o Pastir dobrotni,
Nikar pohlevne pesmi ne prezreti,
Zasadi s cvetjem vrtec ti sirotni,

Cvetlic ne pusti v njem mi več sahnuti;
Da ne vduši jih zlobe piš togotni,
Mi tvoja milost v dušo naj posveti.

Mi tvoja milost v dušo naj posveti,
Da venec čednosti ti srce spleta,
Da očiščuje vse in vse odmeta,
Kar v tvojo slavo noče zeleneti.

Daj cvetkam ti prijetno vsem dehteti,
Za rajski vrt naj vsaka se razcveta
Življenja mojega vse dni, vsa leta,
Kar mi odločenih je še živeti.

Kako bi bilo zame zveselilno,
Ko v gledal bi svoj venček poln vonjave
Prestrašno tisto uro, odločilno,

Natančne moje dušne obravnave,
Da izvrši se ta mi tolažilno,
Vpletaj z mano, prosim, cvetke prave.

Upletaj z mano, prosim, cvetke prave,
Ker glej, Gospod, sam revež sem ne-
zmožen.

Srca cvetlični vrtec je ubožen;
Brez tebe cvetke nimajo bliščave.

Zateri v vrtcu želje vse gizdave,
Naj klije v njem ti vedno cvet pobožen,
Veseli da spletam venček, ne otožen,
Moči mi daj, premagati težave.

O moj Pastir, dobrotljivi, premili,
Ozri na ovco v sredi se puščave;
Ponižno prosim: Smili se me, smili!

In vódi me po tratah paše zdrave,
Med ovce zveste zopet me vštevili;
Potem imel bo venček kaj veljave.

Potem imel bo venček kaj veljave,
Če ti o Jezus, boš pri meni vedno,
Pletenje čisto bo in, upam, čedno,
Obvarovano zmotne zavozljave.

Če ti pomagal zmóči boš skušnjave,
Prebival v vrtcu, ga vladal redno,
Završen venček s cvetko bo poslednjo
Za svatovščino večne očetnjave.

A strah me, mili Jezus, ta obhaja,
Nezvesta ovca da se moram šteti —
Pogube vreden sem, spoznam, ne raša.

Boš hotel grešniku v pomoč hiteti,
Rešiti me zalezovanja zmaja,
Ah, moj Pastir, li smem ta up imeti?

Ah moj Pastir, li smem ta up imeti,
Da dal v pomoč mi svojo boš desnico,
Da revno vso in zbežano ovčico,
Med svoje zopet zvolil bodeš vzeti?

Boš ukazal revici svoj dom odpreti,
Ji prizanesel toliko krivico,
Dovolil milostno ji boš pravico,
Kot vreden venček pred teboj cveteti?

V solzáh ko zrem na znamenje rešenja,
Zasiše žar iz niega tolažljivo;
Razbojnik Dizma, rešen pogubljenja,

Spričuje jasno in neovrgljivo,
Da vsem skesanim vir odpre življenja
Srce dobrotno in preljubeznivo.

Srce dobrotno in preljubeznivo,
Oj bodi, bodi milo tudi meni,
Odpusti mi v ljubezni preoznieni
Te prosim srčno, prosim zaupljivo.

Zabrani iti mi na cesto krivo,
Ti mrak zmotnjav iz srca mi preženi,
Stezo popolnosti mi razodeni,
Zatři že misel vsako poželjivo.

O srce sveto, Srce naičistejše,
Deviški cvet — ti rojen iz Marije,
O srce božje, srce najsladkejše!

Naj kri iz tvoje rane me omije;
Češčeno v veke srce najmilejše,
Tvoj žar naj spremlja me, mi vedno sije.

Tvoj žar naj spremlja vedno me, mi sije,
Ter razsvetljuje vse steze in pota,
O rajski žar, o miljena krasota,
Pred njo naj milijonov solnc se skrije.

Kaj cvetna pomlad, ko najlepše klije,
Kaj lmbarja, kaj šmarnic je belota,
Duhtečih vrtnic, kaj je vsa brhkota,
Če mili žar tvoj v srce mi zasije?

V primeri ž njim le žalostna pustota,
Steblovje velo, skratka: vse minljivo,
Še preden solnca zgine mu toplota.

O žar presveti, naj me dobrotljivo
Objema vedno blažena gorkota,
In spletal venček ti bom dopadljivo.

In spletal venček ti bom dopadljivo,
Če tvoje srce v moje bo žarilo;
V milobi blagi luč mi podarilo,
Potem bi videl v temo pogubljivo.

Spoznal nečimurnost bi prekanljivo,
Ne bi se srce več ji odklenilo;
Bi bolj za cvetke rajske se trudilo,
Bilo ljubeče bi, ne zavidljivo.

Zasij zatorej v srca globočino,
Da zate Jezus moj, na veke bije,
Za te pastir dobrotni, le edino,

Da kdaj pri tebi večno se spočije.
Pa preden truplo polože v temino,
Razkrij, te prosim, cvetek lepotije.

Razkrij, te prosim, cvetek lepotije,
Da vidi v njih resnična se podoba,
Navidezni pa tudi vsa puhloba,
Da čednost ločim prav od hudobije.

Da kadar pót mirtvaški me oblije,
Ko se odpira mi temina groba,
Skušnjav prestrašnih ko nastane doba,
V tolažbo duši venček se odkrije.

Izpolni prošnjo vdane ti ovčice,
Pastir nebeški, čuj me milostljivo,
V ljubezni slušaj moje vroče klice.

Odvрни takrat zlobno moč, škodljivo
Ohrani zvesto v venčku cvetlice,
Jim ti daruj, o Jezus, barvo živo.

Jim ti daruj, o Jezus, barvo živo,
Ognjeno, svetlo, barvo pregorečo,

Ljubezni barvo, za te plamenečo,
Moj mili Bog, na veke neugasljivo.

Dosegel kdaj da bi prečastitljivo,
Planjavo rajsko, vekomaj cvetečo:
O kdo razumel tam bi mojo srečo,
Neskončno radost, svetu neumljivo,

Dospel bi v raj, kjer glasno vse prepeva,
Kjer nikdar več vihar nesreč ne brije
Kjer večno solnce duše vse pregreva.

Daj, o Gospod, da venček moj tam dije,
Ponižno prosim te ovčica — reva,
V slavo, glej, ga tebi srce vije!

V slavo, glej, ga tebi srce vije,
V začetku ta namen je že imelo,
Ko ga s teboj je spletati pričelo,
Naj tvoja milost ga sedaj obsije.

Naj srd sovražnik duš ves nanj izlije,
Zato cvetličje mu ne bo zvenelo,
Dokler od tebe bo pomoč imelo,
Zastonj vsi sklepi so zavidne zmijc.

Stremén, ko zadnji vpletam v cvetno kito.
Naj smem, o sladki Jezus, razodeti
Prisrčno prošnjo, do sedaj prikrito:

Da bi, ko moral tukaj bom umreti, —
Ti slavo speval v raji vekovito,
Moj mili Jezus, duš Pastir presveti!

Moj mili Jezus, duš pastir presveti,
Iz srca rad bi vil ti venček slave,
Lastnik nebes in stvarnik vse narave,
Edini božji Sin, enak Očetu.

Mi tvoja milost v dušo naj posveti,
Upletaj z mano, prosim, cvetke prave,
Potem imel bo venček kaj veljave;
Ah moj Pastir, li smem ta up imeti?

Srce dobrotno in preljubeznivo,
Tvoj žar naj spremlja me, mi vedno sije,
In venček spletal bom ti dopadljivo.

Razkrij, te prosim, cvetek lepotije,
Jim ti daruj, o Jezus, barvo živo:
V slavo, glej! ga tebi srce vije.

Radoslav Silvester.

Sveta vera v Novi Gvineji.

Na severni strani Avstralije najdeš na zemljevidu velikanski otok Novo Gvinejo. Za dobrih dvatisoč kvadratnih kilometrov je večji, kakor Avstro-Ogrska. Otok je razdeljen med tri države. Zahodni del je v nizozemski oblasti, severo-vzhodno stran ima Nemčija in južno-vzhodna polovica pripada Angleški. Sveta vera se oznanjuje po vseh treh delih. Že leta 1885 so prišli semkaj prvi misijonarji. Cela pokrajina je velika za 15 kranjskih dežela in je razdeljena v štiri misijonska okrožja: Roro in Pokao ob morski obali, Mekeo v dolini reke sv. Jožefa, in Uni-Uni v gorah. Roro šteje okrog 1300 duš, od katerih je polovica katoličanov. Najlepše napreduje sveta vera v okrožju Mekeo. V prelepi in silno rodovitni pokrajini prebiva nad 4000 ljudi, od katerih jih je 1800 naše vere. Najtežavnejše je pa delo v hribovitih krajih Uni-Uni. Kakor orlova gnezda leže vasice raztresene po strmih pečinah in čelih dvanajst dni potrebuje misijonar, da prehodi svoje okrožje. Velike težave dela tudi jezik in pa neverjetna surovost ljudstva. Do zadjega časa so živeli tukaj še povečini ljudožrci. Pred tremi leti so se dali krstiti prvi odrasli. Odtod so prodrli misijonarji še dalje v ozemlje, kjer prebiva divji rod Mafulu, znan po zverinski krvoločnosti. Angleška vlada je že bila prisiljena večkrat poslati vojake, da bi jih nekoliko ukrotili. Pa česar ni zmoglo orožje, dosegla je beseda

božja. Misijonar Šabot se poda s tovarišem brez ozira na smrtno nevarnost k poglavarju dotičnega rodu po imenu Baiva in pridobi z božjo pomočjo njega in še petnajst mož za prvo silo. Danes že stoji tam skromna kapelica in misijonsko delo napreduje.

Skratka: Krščanstvo v Novi Gvineji je stalo že silno truda. Pomislimo le, da je samo v dobrih desetih letih od leta 1885 dalje umrlo okrog 28 misijonarjev zvečine še pred štiridesetim letom.

Na Ruskem je dne 16. avgusta slovesno prestopil v katoliško cerkev pravoslavni duhovnik Kondru, in sicer v starosti 29 let. Resno je prebiral bogoslovne vede in to ga je privedlo do spoznanja.

Pri nas in drugod. Velikokrat pomilujemo katoličane v poganskih krajih, ki nimajo ne cerkva, ne kapelic, ne šol, ne duhovnikov. Toda podobno pomanjkanje cerkva najdemo tudi v naših velikih mestih, kjer se pač dvigajo palače, kjer zidajo velikanska šolska poslopja, za cerkve jim pa ni toliko mar. Tako imajo n. pr. v dunajskem X. okraju, ki šteje okrog 60.000 katoličanov, eno samo cerkev, ki je v njej prostora za 1800 ljudi! Dunaj se imenuje pač krščansko mesto, v marsikaterem oziru pa zaostaja za poganskimi krajji

V Carigradu je sprejel katoliško vero grški škof Neofit, in sicer že na svoje stare dni v pokoju. Čuje se, da mu v kratkem slede še drugi.

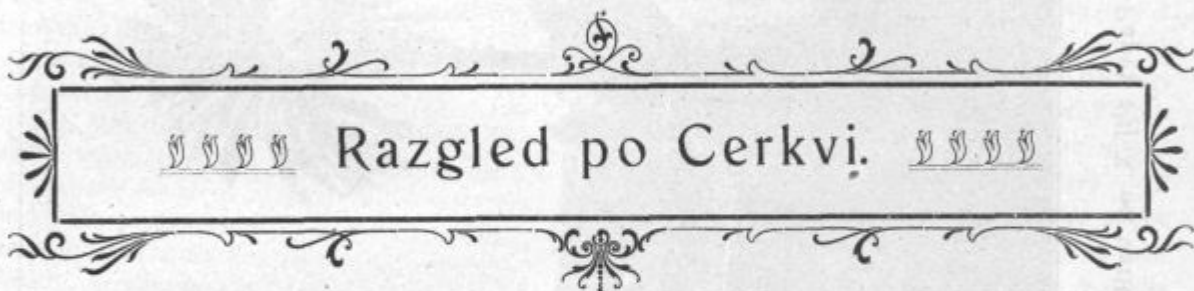
Iz Perzije, o kateri smo v našem listu že govorili, prihajajo zelo žalostna poročila.

Vsled zaporednih slabih letin je v deželi draginja in lakota. Cele tolpe turških roparjev napadajo vasi tudi pri belem dnevu. Misijonsko delo v takih razmerah nič ne napreduje.

Združene države v Severni Ameriki. Zadujič smo poročali o katoliškem shodu Indijancev. Poglejmo še njihovo nabožno časopisje. Indijanci bero dva nabožna lista. Prvi ima okrog 800 naročnikov in se imenuje »Anishinabe Enamiad«, to je »Indijanec v molitvi«, drugi »Sinaspapa Wocekuj Tacyanpaha«, po naše »Poslanec svete vere«. Misijonarji žele nanovo izdati dela indijanskega apostola, našega rojaka B a r a g a. Posebno ena knjiga bi bila potrebna, kjer razlaga sv. mož glavne praznike, božje in cerkvene za-

povedi, molitev in svete zakramente, glavne grehe Indijancev: pijanstvo, ples in igralsko strast. Škoda, da manjka še potrebnih sredstev.

Doneski sv. Detinstva v zadnjem letu znašajo blizu tri in pol milijona kron. Največ je prispevala Nemčija, skoro polovica. Na drugem mestu je Francija. Pozna se domača brezverska vojska. Doneski iz Francoskega so padli za celih 30.000 kron. Ta denar se je razdelil med 223 misijonov in podpiralo se je 1298 sirotišnic, 6483 šol, 2958 delavnic, v celoti okrog 10.000 dobrodelnih zavodov. V dotičnih 223 misijonih se je v zadnjem letu krstilo 376.000 in vzgajalo 337.000 otrok. Koliko dobrih del po malih vinarjih!

A. Po svetu.

Požrtvovalnost katoliškega duhovnika. V Ameriki je slovaški duhovnik č. g. J. Murgaš, iznajditelj izboljšane sistema Marconijevega brezžičnega brzojava, prodal svoj patent. Za dobljeni denar je sezidal svojim slovaškim rojakom krasno cerkev v Wiekessbarre. Cerkev je stala 30.000 dolarjev in je bila 14. oktobra posvečena.

Verouk na Angleškem. Kakor znano je angleška poslanska zbornica hotela verouk izključiti iz javnih, državnih šol. Na neštetih shodih je ljudska volja glasno ugovarjala takemu žaljenju verskega čuta; nato pa je zbornica lordov sprejela v nov šolski načrt, da se mora v šolah vsak dan obvezno poučevati veroznanstvo. Preden bo zadeva končno rešena, se bodo vršila še posvetovanja obeh zbornic.

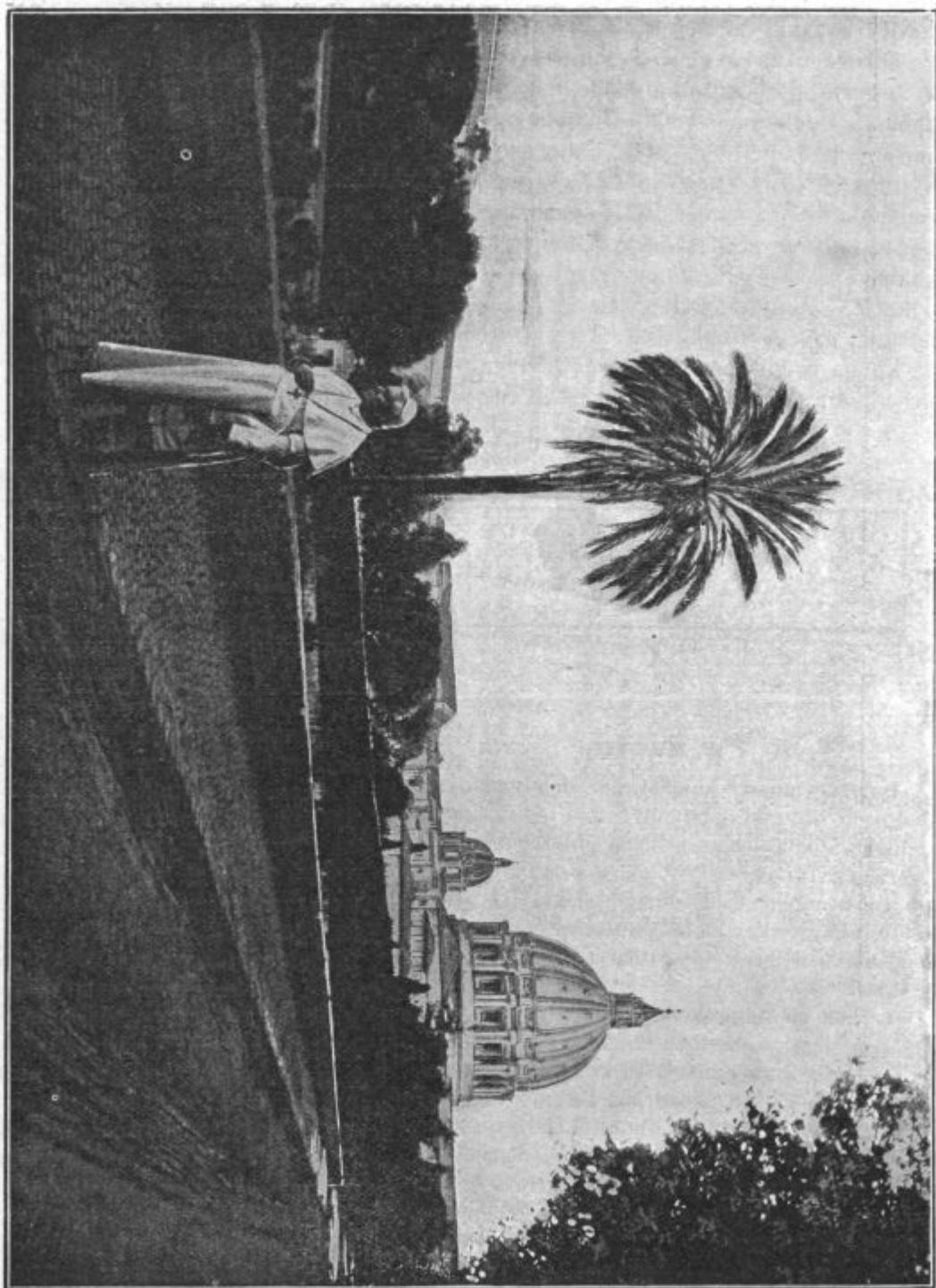
Vpokojen profesor postal duhovnik. Dne 28. oktobra je bil v Pragi posvečen v duhovnika, neoženjeni, sedaj v pokoju živeči profesor Jožef Šaver pl. iz Augenburka. Časopisi hvalijo starega gospoda novomašnika kot v resnici idealnega in plemenitega moža.

Za varstvo služkinj, ki dohajajo v nemški Gradec, se je ponudil zavod sester od sv. križa, ki se imenuje »Varovališče za ženske posle«. Ta zavod (Leonhardstrasse št. 133) pošlje vselej, kadar je obveščen, eno sestro ali pa kako drugo zanesljivo žensko na kolodvor, da tujko vodi ter ji daje potrebne nasvete. Spoznati je tako varvanko po belo-rumenem traku.

Večerna molitev jo je rešila. Žena nekega častnika, bivajoča na Dunaju v nekem hotelu, je opravljala 22. oktobra svojo večerno molitev. Ko se je med molitvijo globoko priklonila, je zagledala, da je skrit pod divanom neznan človek. Začela je vpiti in na pomoč klicati. Uslužbenci hotelski, ki so takoj prihiteli, so prijeli nevarnega gosta ter našli obenem pod divanom dolg nož. Hudodelec, ki je nameraval izvršiti roparski napad, se imenuje Karel Arasin ter je bil svoj čas že v Ljubljani zaprt radi poneverjenja.

Kapucinski general p. Bernard da Andermath je praznoval osmega oktobra petdesetletnico redovnih obljub; celemu redu že načeljuje 22 let.

Reforma. Govori se, da bo sveta stolica preuredila, oziroma odpravila akademijo »dei no-

Papež Pij X. na vatikanskem vrtu.

bili« ali zavod plemenitnikov, kjer se vzgojujejo cerkveni diplomati. Zavod se je preživel in ne ustreza več namenu.

Pijevo društvo za razširjenje dobrega časopisja ima po enoletnem obstanku 176 ustanovnikov in dobrotnikov, 11.044 članov ter 24.810 deležnikov. Dal Bog, da bi pripomoglo to prepotrebno društvo do veljave avstrijskemu katoliškemu časopisju.

Velik dar. Dunajski občinski svet je podelil 200.000 kron za zgradbo cesarjeve jubilejne cerkve v II. dunajskem okraju. Občinski svetnik, soc. demokrat Šumajer, se je bil zoper ta sklep pritožil na upravno sodišče, a je pogorel.

Črni oblaki. Blíža se 11. december, ko ima na Francoskem stopiti v veljavo roparska postava framazonov. Katoličani so ostali doslej v trdni slogi in edinosti. V zbornici je očital posl. Grosseau vladi, da hoče oropati cerkve ter vzeti svobodo katoličanom. Isto ponavljajo tudi katoličani celega sveta, zato ni čuda, če je vlada v zadregi. Ministrstvo Sarrien je odstopilo, ker ni upalo izvršiti brezbožne postave. Za njim je prišel v panamsko afero zapleteni judovsko-framasonski hlapec Clemenceau, ki je napovedal preganjanje katoličanov; ker pa ima okrog sebe take ministre, ki zagotavljajo katoličanom svobodno izvrševanje službe božje, — bo prišel mož v zadrego. Vsekako mesec december francoskim katoličanom ne obeta nič prida.

Sijajno protestno zborovanje zoper svobodno šolo je bilo pred nedavnim v Lincu. Združila so se vsa krščanska društva ter sklicala shod, na katerem je bilo 2000 mož vseh stanov in slojev. Po navdušenih govorih so sprejeli tale sklep: »Vsi zborovalci smatrajo nakano »svobodne šole« kot sramoten in zaničevanja vreden napad na našo nedolžno deco, na pravice krščanskih staršev ter na najsvetejša čutila krščanskega prebivalstva. Zborovalci odklanjajo z vso odločnostjo to protikrščansko in docela nepedagogično početje društva »Svobodna šola«, ter zahtevajo, naj postavna oblast štiti in varuje pravice krščanskega ljudstva, ki so utemljene v državnih zakonih.«

V sv. deželo romajo najbolj številno Rusi; vsako leto jih gre v Palestino od 30 do 40 tisoč.

Židje. Nobene svoje države nimajo, a vendar vladajo judje skoraj povsod, predvsem z denarjem, a tudi osebno; saj je danes po državah celega sveta 16 židov, ki so dosegli ministrsko čast. Da bi bilo kaj več dr. Luegerjev, ki bi pomedli te »nebodijih treba«!

Katoličane strašijo. Tudi na Italijanskem se širi katoliška organizacija. Vedno pogosteje čujemo o zmagah katoličanov pri volitvah. Protikatoliške stranke čutijo nevarnost, zato poizkušajo ustrašiti katoličane z vpitjem in šumnimi nastopi. V Rimu se je bilo zbralo pred nedavnim kake 4000 framasonov, socialistov in anarhistov, ki so pripravili mnogo črnih in rdečih zastav, da bi s hrupno demonstracijo vplašili katoličane. Toda »strah« se je ponesrečil, ker je bilo zraven največ le radovednežev in so stražniki zabranili, da druhal ni mogla pred Vatikan.

Budimpešta. Da katoličanstvo tudi v tem židovskem mestu ni zaspalo, je pokazal zadnji šesti katoliški shod, ki je vsadil marsikatero dobro seme v rodovitno zemljo. Pomenljivo je, da so otvorili shod z evharistično procesijo. Poleg glavnih zborovanj je imela svoj sestanek krščansko socialna zveza, prav tako tudi Pazmanyjevo društvo katoliških časnikarjev in pisateljev, ter društvo katehetov in veroučiteljev. — Z velikim sijajem so o priliki katoliškega shoda blagoslovili tudi novo zbirališče katoliškega mladeniškega društva. Katoliški shod sta posetila tudi ministra Aladar Zichy in grof Appony.

Brezumna zlobnost. V cerkvi sv. Petra v Rimu se je dne 18. novembra razpočila bomba, ki sicer ni nikogar ranila niti ni napravila posebne škode, pač pa povzročila mnogo strahu. Atentat je posebno užalostil svetega očeta, ki je po tem drznem onečaščenju sv. prostora dolgo molil v svoji zasebni kapeli. Vsi listi rimski ostro obsojajo to lopovščino; ministrstvo je celo razpisalo nagrado 1000 lir tistemu, ki bi zalotil zločinca.

B. Po domovini.

Skromen spomenik naj postavimo tudi v našem listu prerano umrlemu ravnatelju g. Fr. Hubadu, možu-veljaku, ki ni zatajil svojega verskega prepričanja tudi v javnosti. Nepričakovano hitro ga je pobrala smrt 31. oktobra na Velikem Lošinjju, kjer je iskal zdravja. Blagi pokojnik je stal vedno v vrstah naših katoliških mož ter je, — sam veren in prepričan katoličan, — skrbel vedno tudi za versko odgojo mladine. Ljubili so ga razen političnih nasprotnikov vsi kot poštenjaka in vrlega ravnatelja kranjske gimnazije. Poprej je prehodil kot vzgojitelj mnogo sveta; bival je v Parizu, v Londonu, v Italiji, a ohranil je povsod pristno gorenjsko dušo in z njo pravi verski čut in prepričanje, dasi je zato moral mar-

sikaj prestati od svojih političnih neprijateljev. N. v m. p.!

Dani se. Nepričakovano lepe uspehe je doseglo abstinenčno gibanje zlasti tam, kjer so se razvejali razni neutemeljeni predsodki in se je ukoreninilo neovrgljivo, trdno prepričanje, da se abstinenca bori za srečo in blaginjo narodovo. V zadnjih par letih se čuti blagodejni vpliv protialkoholnega gibanja že tudi v naši domovini. Koliko dobrega se doseže n. pr. v taki škofiji, kakor je trierska na Nemškem, kjer je 300 duhovnikov-abstinentov. — Tudi v Ljubljani so imeli 19. t. m. sestanek slovenski duhovniki-abstinenti, oziroma prijatelji in pospeševalci abstinence; shod je bil dobro obiskan — navzočih je bilo okrog 50 duhovnikov — in gotovo ne bo ostal brez koristi.

Brez notranjega miru je bil prisiljenec v ljubljanski prisilni delavnici, monter Ferd. Veidl, ki je zahteval, naj ga peljejo k sodnji. Tu je izpovedal, da nima pokoja, če ne izpové, da je pred štirimi leti v nekem gozdu blizu Gradca napadel deklico, jo zadušil in oropal.

Prihodnji občni Marijanski kongres. Zadnji svetovni Marijanski sestanek na sloveči božji poti v Einsiedeln-u ne bo ostal brez plodnih posledic za ojačenje in poživljanje Marijinih družb. Vzbudila se je misel, da je potreben list, ki bi bil nekak svetovalec in desna roka voditeljem kongregacij. Upati je, da se ta želja kmalu vresniči. Nemale važnosti pa je tudi sklep, ki so ga zborovalci sprejeli z živahnim odobravanjem, naj se namreč prihodnje leto skliče občni kongres Marijinih družb v avstrijskem mestu Lincu. Ta kraj so izbrali zato, ker se ponaša z novo, veličastno Marijino cerkvijo, z mogočnim spomenikom v čast Mariji brezmadežni. Pripravljalna dela za kongres so se že pričela. Ker bodo vabljene tudi družbe nenemškega jezika, bo mogel biti navzoč tudi marsikak zastopnik naših slovenskih kongregacij.

Nesreča. Dne 18. novembra je pogorela božjepotna cerkev Marije Device v Žihpoljah na Koroškem; ogenj se je razširil na cerkev od sosednjega gostilniškega poslopja ter je uničil oba zvonika, tri zvonove in cerkveno streho.

Avstrijski škofje, ki so bili zbrani zadnji čas na Dunaju in so imeli skupna posvetovanja, so izdali avstrijskim katoličanom skupni pastirski list, ki govori o nevarnosti in pogubnosti »svobodne šole« in o »reformi zakona«.

Celje in odpadniki. V tem mestu je več odpadnikov, ki so skupno s protestanti sklicali pred kratkim shod, da bi delali gonjo za »svo-

bodno šolo«. Ujeli so res okrog 40 oseb, ki jim mrzi verska šola in molitev. »Svobodna šola« ima namen odpravljati iz šol najprej molitev, potem druge verske vaje, prejemanje sv. zakramentov in slednjič verouk sploh. Upamo, da se bo hudobna nakana takih ljudi razbila ob neupogljivosti zavednih katoličanov.

Smrtna kosa. Umrli je nenadoma v ljubljanskem frančiškanskem samostanu P. Otmar Vidic, brat kanalskega g. dekana. — Pokopali so v Kamniku dne 17. novembra umrlega župnika č. g. Antona Kerčona, ki je živel ondi v stalnem pokoju.

Poselsko zavetišče (Društvo sv. Marte) v Ljubljani je preskrbelo od novega leta do srede novembra v 840. slučajih prenočišče brezposelnim služkinjam. Ves čas, odkar obstoji to koristno društvo, pa je dobilo v društveni hiši prenočišče 2570 služkinj.

Katoliška inteligenca se množi. Število slovenskih visokošolcev, ki se ponašajo s tem, da so sinovi slovenskih mater, raste od leta do leta. Zadnjega občnega zbora kat. dijaškega društva »Danica« se je udeležilo 40 članov. Istotako obstoji v Gradcu enaka dijaška zveza »Zarja«.

Tako je prav. Na Jesenicah je občinski odbor dovolil 100 K podpore farni knjižnici.

Ad limina. Mariborski knezoškof dr. Napotnik je bil zadnje dni v Rimu ter bil od svetega očeta sprejet v posebni avdienci.

Poslovil se je velezaslužni ravnatelj dr. Fr. Detela od novomeške gimnazije. Odličnega pisatelja, vernega učenjaka, vzornega katoličana in prijatelja mladine ter skrbnega rodbinskega očeta spoštujejo vsi, ki ga poznajo; da bi le dobil vrednega naslednika!

Stolni prošt ljubljanskega kapiteljna je postal vlč. g. kanonik in zlatomašnik Janez S a j o v i c.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji. Kanonično umeščen je bil č. g. J. Jereb na župnijo Škocijan pri Turjaku; premeščen je č. g. kapelan A. Žnidaršič iz Smlednika v Zagorje ob Savi; na novo sta nameščena čč. gg. Jernej Pavlin kot kapelan v Cirknici in Fr. Zorko kot kapelan v Smledniku. Na župnijo Št. Vid pri Cirknici je prišel č. g. Fr. Pavlin, v Banjaloko pri Kočevju pa č. g. A. Medved, doslej župnik na sv. Gori. Č. g. J. Mihelčič je prišel iz Železnikov za žup. upravitelja v Zaplano, na njegovo mesto je dekretiran č. g. R. Smolej; č. g. Adolf Knol je premeščen iz Svete Planine kot administrator na Sv. Goro; č. g. J. Podlipnik je imenovan za ka-

pelana na Krki. V začasni pokoj je stopil kapelan M. Sušelj.

V Ameriko na misijonsko delo se je odpeljal frančiškan P. Kazimir Zakrajšek. Pastiroval bo v Collinwoodu poleg Clevelanda.

Slovenski novomašnik v Rimu. Na praznik Vseh svetnikov je daroval prvič sv. mašo dr. Srebrnič, bivši predsednik »Danice« in bivši profesor na goriški gimnaziji.

Dobrodelni bazar, ki so ga priredile blage gospe in gospodične ljubljanske na korist Marijanišču, je donesol podpore potrebnemu, prekristnemu zavodu 600 kron. Bodi ta hiša priporočena vsem dobrim srcem!

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 6. in 7. decembrom bodo moški častili presveti Zakrament v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 21. ura: za adventni čas. Prav prijazno se zopet vabijo vsi moški brez izjeme, da se v obilnem številu udeležujejo nočnega češčenja. Redni sestanek nočnih moških častivcev presv. Rešnj. Telesa v Ljubljani bode 9. decembra, v šenklaški zakristiji ob pol 5. uri popoldne t. j. po krščanskem nauku. Uljudno se vabite vsi častivci, da se v obilnem številu tega shoda udeležite.

* * *

Polhov gradec. V tukajšnji dekliški družbi smo imele v novembru tridnevne duhovne vaje. — 4. septembra smo priredile romanje na Dobrovo, kjer je bilo tudi skupno sv. obhajilo. — Letošnje leto je smrt pobrala iz Marijine družbe Ano Rihar. N. v m. p.!

Ptuj. Župljani sv. Petra in Pavla so priredili običajno romarsko pot na Ptujsko goro dne 8. septembra. Častno so bili zastopani krščanski možje.

Iz Škal pri Velenju. (Štaj.). Od nas se v „Bogoljubu“ menda nikoli nič ne čuje in vendar prejemamo ta ljubeznivi list v 30 izvodih, kar je seveda še premalo, ker jih same članice „Dekliške zveze“ imajo 20. Koliko je še hiš, kjer nimajo nobenega lista. Žene, na dan! Če hočete imeti božji mir v hiši, dobre otroke, zveste može, povabite „Bogoljuba“ v svoje domovanje! Veselo je gledati, kako vspeva bogoljubnost po družinah. Videlo se je zlasti to dne 19. in 20. septembra t. l., ko je bilo pri nas celodnevno češčenje Rešnjega Telesa. Nikdar ni cerkev prazna, nafavnost natlačena pa je bila ob pridigah in

pri večernicah. Bratovščina sv. Rešnjega Telesa, ki je tako stanovitno opravljala molitve, naj se razširi še na mladeniče in možke! Hvala Bogu za duhovno veselje in vso dušno korist, ki smo jo užili. Bilo je blizu pol misijona, bi smel reči, ko so se v spokorni molitvi vračala omahljiva srca k svojemu Bogu.

Iz Žabnice. Dne 16. avgusta t. l. je napravila tukajšnja dekliška Marijina družba skupno romanje k M. D. v Velesovo, kjer je družbin predsednik opravil za družbo sv. mašo, po sveti maši pa pete litanije M. B. Članice so pobožno prepevale Marijine pesni. Po končani pobožnosti si je družba ogledala romarsko cerkev in bivši samostan dominikank. Drage volje je velesovski župnik opozoril na vse znamenitosti in jih razkazal. Po kratkem zajuterku se je družba poslovila in na vozovih vrnila zopet domov.

Iz Loke pri Zidanem mostu. Iz naše Marijine družbe, katera obstoji tri leta, je smrt ugrabila tri družbenice, lansko leto so umrle 17letna Marija Oblak in 19letna Jožefa Kink; in letos 5. avgusta smo pokopali zgleđno družabnico ter prednico Marjano Rajc. Kako je bila ona priljubljena je pokazal njen pogreb, katerega se je udeležilo obilo ljudstva. Dekleta Marijine družbe so ji zapele pred hišo in na grobu; in g. župnik naš družbeni voditelj so ji spregovorili par besed v slovo. Naš prečastiti gospod župnik se prav marljivo trudijo s poučevanjem v petju. Ob nedeljah po večernicah se zbero dekleta v župnišču, kjer se uče lepih pesmi, katere prepevajo v cerkvi in pri shodih.

Iz Tomaja na Krasu. Prošnja. Kdo ni še slišal imena „Elizabetišče“ in slišal o oč. šolskih sestrah, katere so vzor vzgajanja na verskem in šolskem polju? Te sestre imajo tudi pri nas v Tomaju svoj zavod, katerega je ustanovil pokojni preč. kanonik Urban Golmajer. Toda zavod ne zadostuje več vsem potrebam, ne ustreza več sedanjim zahtevam, in ker so se vedno oglašale nove gojenke, zato je sklenilo tukajšnje vodstvo, da prizida staremu zavodu novo večjo hišo, v kateri naj bo gledališka sobana, novi tretji in četrti razred ter stanovanja za tuje gojenke. In res ta želja se je izpolnila in sedaj že plapola zastava, znak zaželjene svršenosti. Streha je pokrita, le gmotnih sredstev vedno primanjkuje, s katerimi bi se stavba čim preje dovršila.

Edina dekliška šola na Primorskem, v kateri se naša ženska mladina vzgaja v vseh prepotrebni krščanskih resnicah, v prekrovnih gospodinjskih opravilih in sploh v vseh naukih, kateri so tako neizogibno potrebni vsaki, še tako preprosti mladenki, je „Elizabetišče“ v Tomaju. Zato pa podpirajte to vse hvalevredno zavetje naših slovenskih deklic, da se čim preje dovrši to novo poslopje, v katero se bo lahko sprejemalo po 40 gojenk. Sčasoma se še ustanovi gospodinjska šola, katera bi bila pač potrebna za naše prihodnje gospodinjice. Torej dobra srca, dobri ljudje spomnite se tudi na naš zavod in pripomagajte kakor kdo more, da se to delo srečno dovrši. Vse dobrotnike bomo imeli v hvaležnem in pobožnem spominu, plačnik pa jim bo predobri Bog.

Iz Bohinjske Srednje vasi. 21. oktobra smo romali na Sveto Goro poklonit se Kraljici nebeški. 400 romarjev se nas je odpeljalo v najlepšem vremenu, smejačo se volje proti Gorici. V mraku smo dospeli pojoč litanije v veličastno svetogorsko cerkev. Iz vseh grl je zadonela pesem: »Marija k tebi uboge reve«. Še isti večer so bili skoro vsi spovedani — vsled neutrudljive požrtvovalnosti spovednikov: g. kanonika Sušnika, ki je ob tej priliki zopet pokazal — da so mu Bohinjci dragi — in očetov frančiškanov. Drugo jutro je imel preč. pater gvardijan Salvator krasen pozdravni nagovor. Nato je bilo skupno obhajilo in slovesna služba božja. — In težkega srca smo se ločili od Matere božje ter šli proti Gorici, odkoder smo se odpeljali ob 2. popoldne. Prepevaje slovenske pesmi smo se odpeljali proti domu. Zares — dan nepozaben in poln veselja.

Zdole pri Brežicah. 7. novembra smo celi dan častili najsv. Zakrament. Že 3. nov. so prišli č. gg. misijonarji in so potem štiri dni vodili duhovne vaje. V sredo, 7. dopoldan so molili pred Izpostavljenim fantje in možje, popoldne pa dekleta in žene, nazađnje pa je bila ob 4. uri sklepna pridiga, slovesne večernice in procesija v tistem večernem mraku, spremili smo presveto Rešnje Telo v prosto naravo ob obilni udeležbi ljudstva. Bilo je krasno.

Iz Št. Petra pri Novem Mestu. Bogu je bila volja poklicati v večno življenje prvo iz naše družbe, Alojzijo Žura iz Sevnega, staro 20 let. Ona je bila zgled celi družbi, vso zadnjo skrb zanj smo prevzele družbenice. Ako ravno je pol ure od hiše žalosti do pokopališča in težavna pot, niso se ustrašile družbenice, nosilo je šest belo

oblečenih deklet njene pozemske ostanke k večnemu počitku; najprej so nosile tri belo oblečena dekleta lep venec z napisom: »Zadnji spomin Marijine družbe«. Ostali sprevod, kateri je bil jako dolg, je bil ves v lučicah, ljudstva je bilo veliko. Na pokopališču, ko so pevke odpele žalostinko, so imeli preč. gospod župnik prelep podučljiv govor, pa tudi ni bilo videti enega očesa suhega. Domu grede ni bilo drugega slišati, kakor besede: Blagor rajni Lojziki, ker gotovo gleda že obličje večnega Boga! N. v m. p.!

Iz Žirov. Dneva 3. in 4. november nam ne bosta prešla iz spomina, bila sta dneva posebnega veselja in časti za našo faro. Imeli smo namreč v svoji sredi prevzvišenega g. knezoškofa, ki so prišli k nam poravnat prepire glede zidanja nove cerkve. Dne 3. novembra so šli po naših hribih od podružnice do podružnice ter se razgovarjali z možmi. V soboto zvečer so spovedovali polnih pet ur in v nedeljo zjutraj zopet pet ur. Bilo je izredno veliko obhajancev — celo moških. Ob 10. uri so pridigovali in maševali in po sv. maši sprejeli v Marijino družbo 39 deklet. Popoldne so bili navzoči pri molitveni uri in imeli potem krasen govor o lurških čudežih.

Iz Šmarja pod Ljubljano. V naši Marijini družbi nam se je ena sosestra preselila v večnost, ena, kar je še žalostnejše, je bila izključena, dve sta pa stopili v samostan k uršulinkam v Ljubljani. Bili sta zgledni deklici; Bog jima daj svoj blagoslov!

Iz Trsta. 17. oktobra je nek poživljen človek tukaj z nožem napadel svojo grešno znanko; zadal ji je sedem ran, da je kmalu izdihnila — neprevidena! Kam je šla ta duša v takem stanu, kdo more vedeti? — Dekleta le veselo se trgajte s fanti, da boste tudi ve tako srečne! Pozor!

Listnica uredništva. — Nekaterim dopisnikom. Premalo berete »Bogoljuba«. Ravnokar smo povedali, da dopisov, ki so pisani v slovo odišlim duhovnikom, na splošno željo duhovnikov samih, ne sprejemamo. Pa zopet smo dobili štiri take. Kakor radi priznamo, da dotični gospodje zaslužijo vso čast in hvaležnost, vendar takih dopisov načeloma ne moremo sprejeti. Preberite listnico v deveti številki!

Nove knjige.

1. **Voditelj v srečno večnost.** Molitvenik. Spisal A. M. — To je nova priporočila vredna molitvena knjižica, za preproste, kakor tudi za olikane. Vezava je zelo lična in knjižica kaj drobna, dasi ima 247 strani, takó, da jo je zelo lahko

s seboj nositi. Vsebina je razdeljena v dva dela: prvi obsega v jedrnatih stavkih najvažnejše verske resnice za premišljevanje, drugi najpotrebnejše molitve, posnete natanko po novem cerkvenem molitveniku. Cene molitveniku v šegrin-usnju z zlato obrezo in pregibljivimi platnicami so: 2·50, 3, 3·40 K, z vatiranimi platnicami 2·65, 3, 3·50 K. — Knjižico priporočamo zlasti zato, ker je njen čisti dobiček namenjen za neki jako blag in dober namen.

2. Ljudska knjižnica. I. zvezek: Znamenje štirih, londonska povest. — »Bogoljub« je pred kratkim pisal, da se varujte slabih povesti, takó imenovanih šundromanov, ki jih ponujajo brezvestni judovski barantači. Teh romanov se je zadnja leta pri nas veliko razpečalo. Znani so nam tile naslovi: 1. Grofica-beračica, 2. »Beračeve skrivnosti«, 3. »Strah na sokolskem gradu«. Teh se varujte! Če hočete brati povesti, naročite se na »Ljudsko knjižnico«. — Te Ljudske knjižnice je izšel zdaj I. zvezek z naslovom »Znamenje štirih«. Najprej moramo

omeniti nekaterih nepopolnosti, ne da bi hoteli s tem podjetju škodovati, ampak le koristiti: 1. Vnanja oblika ni posebno prikupljiva; kako naj razume preprosti bravec, kaj naj pomeni tista figura na vrhu? 2. Povest »Znamenje štirih« je menda zelo zanimiva, toda tuja in v začetku težko umljiva preprostemu človeku; potrebovala bi vsaj nekoliko predgovora. 3. V »Vabilu« je rečeno, da »Ljudska knjižnica« spodtakljivega ne bo nič sprejela, a tudi ne misli biti »ozkosrčna«. Dobro! Ni treba biti ozkosrčna; toda to naj izdajateljji imajo pred očmi: Nobena knjiga, ki se popolnoma ne vjema z nauki, katere ljudje slišijo na prižnici in v spovednici, — kar se ne more vselej reči o tiskovinah, ki izhajajo pod kat. imenom — ne more duhovnik ljudstvu priporočati in v roke dajati. To smo hoteli povedati. Zdaj pa »Ljudsko knjižnico« priporočamo, naj nadomesti in izpodrine slabo in nečedno berilo. Da bi se bolj razširila, v to je izbran neki pošten mladenič za »kolporterja« ali raznašalca. Priporočamo, da kamorkoli ta pride, da najde povsod prijazen sprejem.

Drobtine.

Hranilnica, ki redkokdaj kaj vrne je loterija. 155 let je že vpeljana v Avstriji, a ni upati, da bi država to molžno kravo pobila; kajti leta 1905. je državi prinesla 11 milijonov 165 tisoč kron čistega dobička. Ljudem je pa pobrala 31 milijonov 14 tisoč težko prisluženih kronc. Skrajni čas bi bil, da bi odpravili to žrelo, ki pogoltne toliko ljudskega denarja; skrajni čas pa je tudi, da bi ljudje sami spoznali, kako nespametno je v loterijo staviti, kajti preračunjeno je, da izmed 11 tisoč 748 igralcev dobi le eden terno. — izmed 511.038 igralcev le eden kvatérno. Ta igra je torej najbolj hazardna, in vendar ni prepovedana!

Tako je govoril prijatelj ljudstva: »Daite mi denar, ki so ga delavski sloji zapili na »šnopsu« v zadnjih 30. letih, pa bom zidal za vsakega delavca eno hišo, ki bo imela lep vrt; otrokom njihovim pa bom napravil svilen obleko ter dal povrh še vsakemu zavarovalno polico, da bo hiša delavčeva tudi po smrti njegovi preskrbljena.«

Hellen Keller. Povsod je zaslovela mlada ameriška gospodična Helena, ki je vsled boleznj oslepela in oglušela že kot dveletno dete. Toda po skrbi in trudaljubivosti njene učiteljice

je ta deklica tako čudovito napredovala, da je z dobrim uspehom dokončala srednje šole ter napravila izpite celo na vseučilišču. Izolikala se je tako, da slovi že kot pisateljica, dasi nič ne vidi in nič ne sliši. Pisala je svoj životopis, ki je bil že 16-krat ponatisnjen. Zadnji čas je zopet izdala novo večje delo ki dokazuje, koliko učenost je dosegla občudovanja vredna deklica, dasi je oropana najpotrebnejših čutov.

Ko seznanjamo tudi čitatelje »Bogoljubove« s to izredno gospodično, ne smemo prezreti, kar opisovalci njenega življenja posebno povdarjajo, namreč, da kaj potrpežljivo prenaša svojo nesrečo in da ima veliko zaupanje v Boga, ki od njega pričakuje boljše bodočnosti.

Junaška ljubezen. Pred osmimi leti je zadela v gosti megli francoska ladja Bourgogne ob angleški parnik. Posledice so bile strašne. Ladja Bourgogne, ki je bilo na njej 716 ljudi, se je jela takoj potapljati. Potniki so se med divjim vrvenjem in med obupnim vpitjem gnetli na rešilne čolne; močnejši so brez usmiljenja potiskali slabejše v pogin. Le štirje duhovniki so ostali mirni na krovu, pričakujoči gotovo smrt v valovih. Toda v tem groznem stanju niso toliko

mislili nase, ampak tolažili so na vse strani ter delili sv. odvezo toliko časa, da jih je pogoltnilo nenasitno morje z drugimi 549. vred.

Letošnje poletje se je zgodilo nekaj podobnega. 4. avgusta je zadela italijanska ladja Sirio, ki je vozila iz Genove proti Braziliji, ob skrite pečine na vzhodnem španskem obrežju. Ladja se je hitro potapljala. Ko so spustili rešilne čolne, so se ponavljali isti strašni prizori, kakor pri nesreči, zgoraj opisani. Celo v vodi so moški po sili trgali ženskam rešilne pasove ter jih pehali v smrt, da bi sebe rešili. 250 potnikov je potonilo. Med temi je bil tudi škof šentpavelski iz Brazilije Jožef Kamargo Barros. Ko so sopotniki iskali rešitve kjer in kakor so mogli, ostal je plemeniti škof na krovu, zbral okrog sebe otroke, ženske in druge ter jih je pripravljaj na smrt. Nek redovnik je še vedno molil za umirajoče, ko se je že potapljaj.

Obakrat torej enaka nesreča, obakrat enaki prizori! Ko so drugi potniki takorekoč pozabili na človeško dostojnost, — da ne govorimo o ljubezni do bližnjega, — in so se kot divje zveri borili med seboj, da bi si ohranili življenje, obvaroval je katoliški duhovnik samozavest, mir, predvsem pa čut krščanske ljubezni. On pozabi nase, da izpolni svojo dolžnost kot duhovni pastir do zadnjega izdihljeja ter gre kot junak v smrt!

To dejstvo so obakrat pohvalno priznali tudi protikatoliški časopisi, zlasti taki, ki neradi in le prisiljeni izpregovore priznalno besedo o katoliškem duhovniku. Tako je pisal židovski časopis dunajski »N. Fr. Pr.« o zadnji nesreči na morju: »Koga bi ne genilo, ko bere, kako je šentpavelski škof potapljajoče blagoslavljaj in izvršujoč svoj sv. poklic, sam izginil v valovih! Kako blažilno se čuje, da pri pretresujočih scenah divje strasti vendar ni manjkalo ljubezni in požrtvovalnosti, — luč v temni noči!«

Žal, da tisti, ki so primorani tako pisati, ne poznajo izvira, kjer duhovniki zajemajo tako srčnost, nesebičnost in ljubezen. Ta vir je — vera v Boga, predvsem pa ljubezen Kristusova!

Za može in mladeniče. V Aziji živi velik narod, ki svojega vladarja skoraj po božje časti. Ako cesar potuje po svojem kraljestvu, tedaj potresa jo ceste in pota s cveticami, pogrinjajo prtove in pletenine in obešajo razne podobe. Veseli slavospevi done od vseh strani in dvigajo se oblaki dišečega kadila — vse na čast vladarju. In ko visoki gost prihaja slovesno v njihovo mesto, tedaj se sklonijo na zemljo mož pri možu.

glava pri glavi, ter dovoljujejo, da hodi vladar po njih, kakor po tlaku.

Marsikateri kristjan pri nas pa nima poguma, da bi dostojno počastil svojega nebeškega Kralja, Odrešenika in Sina božjega v naših katoliških cerkvah! Koliko jih je, ki so preboječi, prenemarni, previsoki, da bi pripognili koleno do tal pred tabernakelnom, kjer prebiva naš Kralj in Bog!

Nikar ne bodimo leseni in pokažimo očitno, da poznamo in se ne sramujemo Jezusa v najsv. zakramentu, da bo tudi On nas enkrat spoznal pred svojim nebeškim Očetom!

Sv. Filip Neri in mladenič. Nekega dne došel je k sv. Filipu Neriju mladenič in mu pripovedoval svojo srečo; »Oh, kako sem srečen! Dobil sem dovoljenje, da grem na vseučilišče in se učim prava.« Svetnik mu pravi: »Kaj boš potem, ko izvršiš?« »Postal bom advokat.« »Kaj pa potem?« »Potem bom zadobil slavno ime.« »Potem pa?« »Potem si bom kupil hišo ob glavni cesti, kupil si bom voz in konje.« »Potem pa?« »Potem pa bom ostarel.« »Potem pa?« »Potem — potem bom umrl.« »Kaj pa potem?« Fant se zamisli, kaj bo potem, bo li prišel v raj ali v pekel. In spremeni svoj namen in ne odide na vseučilišče ampak v samostan ter postane redovnik in spokornik.

Dobiček postal izgubiček. Pred petimi leti so vpili na Francoskem nasprotniki Cerkve: »Samostani imajo premoženje, ki presega milijardo (1000 milijonov.) Ta kapital, ki je v mrtvi roki, treba vzeti in dati delavskim zvezam, da si z njim osigurajo starostno zavarovanje.«

Brezverski kričači so dosegli, da je država pregnala redove, da se je polastila in konfiscirala nepremičnino in sedaj — kje je milijarda za delavstvo?

Francoski časopis »Libre Parole« je pojasnil natanko to vprašanje. Razni uradniki, ki so imeli v rokah upravo imenovanega premoženja, so kopicili tožbo na tožbo; advokati, židovski kupci in mešetarji so pri tem obogateli, francoska državna blagajna pa ni prejela imenovane milijarde, ampak izgubo 6. milijonov, ki jih bodo morali žrtvovati davkoplačevalci.

Ljudi, ki hočejo na ta način tolažiti delavstvo in ga tirati v boj zoper Cerkev obetajoč mu namišljene milijone, takih se ne manjka tudi pri nas! Da se pa pri proticerkveni gonji rede

samo židovske pijavke, kažejo žalostne francoske razmere.

Pogansko negovanje živali je prišlo močno v navado po mestih. V Londonu zdravijo razne psičke v pripravni bolnicah, v tem ko je tam n. pr. l 1905 umrlo lakote 48 oseb.

„**Otroci tega sveta** so modrejši v svojem rodu, kakor pa otroci luči.“ Te besede se usiljujejo človeku, ko čita, da imajo takozvani guttemplerji že okrog tisoč lož s približno 30 tisoč člani, ki se vsi popolnoma vzdržujejo alkoholnih pijač. Tega pač ne store iz kakega višjega, verskega namena, pač pa iz človekoljubnega nagiba, ki je: vzgojiti krepak rod, ki se vztrajno loteva vsakega dela, ter varovati ljudstvo gmotnega in telesnega hiranja.

Vojska zoper Lurd. V jesenskem zasedanju francoske zbornice ima priti na vrsto vprašanje, ali naj se zapre lurška božja pot? Da bi prostozidarji pridobili zase tudi javnost, poizkušajo dokazati, kolika nevarnost (!) v zdravstvenem oziru preti vsled romanja v Lurd. Razposlali so vprašalne pole na razne zdravnike po Franciji.

Zlobnost in hudobija framasonskih ljudi odseva jasno že iz prisiljenih vprašanj, ki so jih stavili zdravnikom. Naj navedemo nekatera, da se čitatelji sami prepričajo o zgorajšnji trditvi.

Tako vprašujejo:

1. Je-li podjetje (!) v Lurdu za bolnike koristno ali škodljivo?

2. Ali ni nevarnosti za bolnike, ki se kopljejo v kopelnicah, ker niso sproti očiščene in osnažene?

3. Ali ne širijo dolgi vlakovi, ki vozijo bolnike v Lurd, raznih bolezni po deželi?

Ni dvoma, da je mnogo zdravnikov potrdilo, kar je ljubo framasonski vladi. Vendar pa se ne manjka neustrašenih mož, ki so pogumno zastavili svojo besedo v obrambo lurškega svetišča. Dr. Médail je pisal: „Prašate me, kakšno sodbo imam kot lurški zdravnik. Kratko hočem odgovoriti v obliki, ki je sicer stara, a mnogo pove in točno označi to, kar imam povedati: Slepí spregledujejo, hromi hodijo, praznota v telesih jetičnih se polni, veselje in upanje se vrača trpečim.“

Isti gospod je tudi dostavil: „Bodite prepričani, da plava v Parizu več mikrobov (bole-

zen provzročujoče klice), da se plazi po pariških ulicah več ljudi z nalezljivimi boleznimi, kot v Lurdu o priliki velikih romanj.“

Ako božja previdnost poprej ne razprši sovražnih nakan francoske lože, tedaj je gotovo, da bode brezbožna roka kljub ugodnim izjavam zdravnikov zaprla tudi to svetovno svetišče in pozorišče božjih čudežev. Toda to je gotovo, da se bo uresničil pregovor: „Božji mlini meljejo počasi, a z gotovostjo“. Prišel bo čas, ko bo Gospod z božjo resnobo maščeval omadeževano čast svoje nebeške Matere!

Marijansko brodovje. O priliki 50letnega jubileja društva samcev v Ahenu na Nemškem je imel voditelj duhovnik vaj prelep govor o Marijanskem brodovju. Naj podamo kratek posnetek tega govora z ozirom na naše kongregacije.

Države se dandanes trudijo, da širijo svojo moč na morju, da si ustvarjajo močno brodovje. Naj imajo še Marijine družbe, ki so tudi nekaka svetovna moč, svoje brodovje. Prva bojna ladja naj ima ime »*Sancta ecclesia Romana*«, sv. katol. cerkev, saj se cerkev Kristusova tolikrat primerja ladji, ki plava po razburkanih valovih morja. Vanjo se zaletavajo pogubonosni valovi raznih zmot in sovražnikov, a sredi ladje stoji Kristus kot glavar, ki skrbi, da se ne potopi in da ji ne škodijo še tako razbrzdani viharji. Na krmilu te velike bojne ladje čuje sv. Peter, ki jo varno in zanesljivo vodi proti večnemu pristanišču.

Druga bojna ladja Marijanskega ladjevja nosi ime »*Sancta Maria*«, sv. Marija. Na tem parniku se vozijo Mrijini otroci; da so zavarovani na vse strani, zato plovita ob desni in levi dve močni oklopnici »*Sv. Alojzij*« in »*Sv. Jožef*«.

Tretja bojna ladja se nazivlje »*Mladina*«. Mladi rod e treba varovati in ščititi, kati nevarnosti se množe; zapeljevanje, zalezovanje, verske in politične zanke se združujejo v boj zoper nedolžno mladino; pojavljajo se volkovi v človeški podobi, ki osobito s tiskano besedo po nenravnih knjigah in pohujšljivih časopisih širijo med mladi rod seme nenravnosti in sprijenosti.

Zato na ladjo »*Mladina*« ves mladi svet! Ta ladja plovi varno v družbi Marijinega brodovja; tej ladji se prisodablajo vsa naša vzgojevalna in izobraževalna društva. Ob strani se ji sučeta gibčno in ročno dve lični linijski ladjici: »*Moč*« in »*Neustrašenost*«.

»Domovina« naj bo ime 4. bojni ladji, saj udje Marijinih družb imajo vneto srce tudi za blagor domovine. Brez dvoma smemo trditi, da bo naša ožja in širša domovina edina, srečna, trdna in nepremagljiva, ako bo imela može, mladeniče, ki bodo v prvi vrsti vojščaki Marijini, pomorščaki Marijinega brodogovja!

Odpustki meseca decem. 1906.

2. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če obiščejo brat. kapelo in tam molijo na namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. R. T., in tukaj nekaj časa molijo. — Udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobé popoln odpustek proti navadnim pogojem danes ali na prvi petek.

3. Ponedeljek, Sveti Frančišek Ksāv. Popoln odpustek udom bratovščine sv. R. T. v bratovski cerkvi; če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi.

6. Četrtek, I. v mesecu, odpustek kakor 3. decembra.

7. Petek, prvi v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo na papežev namen. Udje brat. presv. Srca Jezusovega . . . glej 2. dec.

8. Sobota, Praznik brezmadežnega spočetja Marije Device. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) Udom bratovščine presv. R. T. v bratovski ali farni cerkvi, kakor 3. dan t. m.; b) udom brat. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik zamore namesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom brat. N. Lj. G. presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnivenške bratovščine; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva; i) udom Marijinih družb; k) udom družbe krščanskih družin; l) udom bratovščine za duše v vicah.

13. Četrtek, Zvel. Janez Marion. Popoln odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

25. Torek, Božič. Udom III. reda vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) udom brat. N. Lj. G. presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom ro-

žnivenške bratovščine v brat. cerkvi; c) udom živega rož. venca; d) udom škapulirske brat. karm. M. B., in onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Mar. družb; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom brat. za duše v vicah.

27. Četrtek, Janez Ev. Popoln odpustek: a) udom brat. presv. R. T. v bratovski ali farni cerkvi, kakor 3. dan t. m.; b) udom brat. presv. Srca J. v brat. cerkvi kakor 8. t. m.; c) udom brat. prečistega Srca Marijinega.

30. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec december: Krščanska nesebičnost. Javne zadeve: Sv. oče. — Sklepi katoliškega shoda. — Mladina po mestih. — Krščanski dijaki. — Slovenci na tujem. — Boj proti pijančevanju. — Katoliška cerkev na Francoskem. — Boj za krščanski zakon in krščansko šolo. — Versko življenje med moškim spolom. — Misijoni.

Zasebne zadeve. Dve bolni osebi. — Na umu bolan človek. — Brat, ki ne pozna 4. božje zapovedi. — Priden mladenič, da bi zadobil zaželjeno zdravje. — Neka oseba v svojih potrebah.

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: M. T. iz Cerkelj na Gorenjskem. — A. K. iz Gornje Radgone. — S. K., vojak v Celovcu. — Antonija Berglez iz Orešja, fare sv. Lorenca na Bizeljskem. — Marlija O. iz Ljubljane. — M. K. iz Kranja. — H. L. iz Šentjurja ob južni železnici. — Fr. Debevec v Clevelandu v Ameriki.

Darovi:

Za afriške misijone: Neža Maričnik 200 K; Neimenovan 10 K. — Za najpotrebnejše misijone: Dobra srca na Vrhniki 76 K, iz Preddvora 11 K. — Za misijone sploh: Neimenovan 10 K. — Za gobovce: Neimenovan 5 K. — Za gobovce na Madagaskarju: Neimenovan 10 K. — Za zamorčke: Neimenovan 10 K. — Za Marijin dom v Trstu: Neimenovan iz Žirov 10 K. — Neimenovan iz Reke 7 K za kapelo v Čajnicah; neimenovana oseba za gobovce na Madagaskarju 10 K; za misijon v Afriki neka oseba po č. g. kanoniku Karlinu 10 K; neimenovan po č. g. F. Ciuhu 5 K za misijone sploh, 5 K pa za gobovce.

Krasen molitvenik po jako nižani ceni!

Moža, čigar sliko prinaša današnja številka, je gotovo marsikateri naših naročnikov osebno poznal; saj je preteklo še komaj nekaj let, kar je izdihnil svojo preblago dušo. Predoseljski župnik in knezo-škofijski duhovni svetnik gosp. Jožef Kerčon, ki je bil vzor duhovnika in je poznal edini smoter delovati za čast Božjo in izveličanje duš. Ta neutrudljivo delavni duhovnik je obogatil naše nabožno slovstvo s mnogimi molitveniki, med katerimi je najboljši

Rafael

ali nauki in molitve za odraslo mladino. 4 nat., 350+10 str.

Ta molitvenik je glede na popolnost in mnogostransko vsebino vreden najtoplejšega priporočila; tudi se mu je preskrbela prav lična in trpežna vezava v priročni šepni obliki. Kljub vsej krasoti se je znižala cena temu molitveniku na 1 K (pri poštnih naročilih naj se doda še 10 vin. za pošt.).

Zeleti bi bilo, da si nabavi ta krasen molitvenik vsak slovenski mladenič in vsako dekle, ter ga priporoča tudi svojim tovarišem in tovarišicam — Da se torej molitvenik hitreje razširi, je pripravljeno založništvo dati vsakemu ki naroči objednem ali polagoma 5 izvodov tega molitvenika, poleg znižane cene še eno naslednjih Spillmanovih povestij kot nagrado sastonj:

Praški judek. Ujetnik morskega roparja. Maron krščanski deček s Libanona. Marijina otroka.

Pri naročilu na 5 izvodov molitvenika naj naznani naročnik, katera teh povesti naj se priloži pošiljati kot nagrada. Denar in naročila naj se pošiljajo

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strel vodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Poskusite
in priporočite
izdelke

Vydrove tovarne hranil
v Pragi VIII. Cenovnik zastoj.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb.**
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti.**
3. „**Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb**“, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. „**Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu**“. (Molitve obdane z odpustki za duše v vicah.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloga. Solidno blago. Zmerne cene.

krš.
lom.
Za

Tri nove Spillmannove povesti!

Izboren vspeh, katerega so dosegli slovenski prevodi krasnih Spillmannovih povesti, v prvi vrsti „Praški judek“ in „Žrtev spovedne molččnosti“ nam je dal povod, da smo pričeli hitreje izdajati zbirko Spillmannovih povesti in podajamo slovenskemu ljudstvu in mladini tri nove snopiče:

V. zvezek: **Ujetnik morskega roparja.** Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VI. zvezek: **Arumugan, sin indijskega kneza.** Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VII. zvezek: **Sultanovi sužnji.** Carigrajska povest. Cena 60 vin., karton. 80 vin., po pošti 10 vin. več.

Katoliška bukvarna v Ljubljani.